

Ladislav Kaufner, 8 let
obálka: Drahoslava Letáková

S B O R N Í K

**LITERÁRNÍ PRÁCE
ŽÁKŮ ZŠ STAŇKOV
ZA ŠKOLNÍ ROK 2012/2013**

Obsah:

1. STUPEŇ

Bohdana Vokounová: Kde je Mourek?
Jan Peprný: Hledá se jaro
Lenka Kočandrlová: Hledá se jaro
Eliška Brožová: Hledá se jaro
Eliška Pluhařová: Zaječice se zajíčkem
Markéta Forejtová: Neposedné ptáče
David Kolář: Svět je nádherné místo k narození
Tomáš Doležal: Jak žít
Natálka Kameníková: Svět je báječný k narození
Sabina Súkeníková: Zajíček Bunny
Maruška Felixová: Život
Eliška Křížková: A čas běží
Dominika Nohavcová: Miminko

6. ROČNÍK

Jirka Vebr: Proč má žirafa dlouhý krk
Lucka Kadlecová: Proč kočka začala žít s člověkem
Vilém Hrnčíř: Proč pavouci spřádají síť
Tereza Bláhová: Proč má králík dlouhé uši
Tonda Kolros: Proč kočka začala žít s člověkem
Denisa Šmejkalová: Hodiny
Denisa Šmejkalová: Z názorů kocoura Mikeše
Filip Gabriel: Já, pes Maxipeš
Tereza Bufková: Náзор psa Čaka
Lucie Radějová: Panenka
Zdeněk Komorous: Mobil
Vilém Hrnčíř: Židle
Denisa Levá: Notebook
Tereza Bufková: Školní tabule
Denisa Levá: Kočka Samanta
Klára Kozáková: Pes Ben
Denisa Levá: Pes Walda
Judi Ibrahim: Jak vzniklo moje jméno
Tereza Bláhová: Člověk

7. ROČNÍK

Linda Phamová: Jeden den jako Boleslav I.
Michala Boříková: Jeden den jako Anežka Přemyslovna
Jana Peprná: Jak vypadá moderní peklo
Tomáš Fořt: Jak vypadá moderní peklo
Vašek Záhoř: Čarodějnice
Linda Phamová: Proč má žirafa dlouhý krk

Denis Drudík: Proč nemají lidé barevné vlasy
Jana Peprná: Proč tučníci nelétají
Jana Peprná: Vtipný životopis siamského kocoura
Denis Drudík: O rybě, která nechtěla plavat
Linda Phamová: Boty, které měly rády vodu
Martin Takáč: Jak mohla vzniknout pila
Tomáš Schenk: Jak mohly vzniknout brambůrky
Jana Peprná: Jak mohla vzniknout peněženka
Vašek Záhoř: Jak mohl vzniknout zubní kartáček a pasta
Lenka Leitlová: Fantasy příběh
Lucie Demeterová: Fantasy příběh

8. ROČNÍK

Michaela Šimková: Co mám ráda na naší vesnici
Adéla Martínková: Proč žiji ráda v našem městě
Ondřej Felix: Domov je ...
Jana Macánová: Domov je ...
Leona Augustinová: Chtěla bych, aby lidé mohli číst moje myšlenky?
Jakub Schenk: Jsme ve vesmíru sami?
Leona Augustinová: Jsme ve vesmíru sami?
Michaela Šimková: Slova, slova, slova...
Jiří Steiner: Nejceněnější, co mám
Petra Brožová: Počítač – přítel, nebo nepřítel lidstva?
Jana Macánová: Využití volného času
Jiří Steiner: Konec ježibaby
Leona Augustinová: Perníková chaloupka
Martina Nová: O perníkové chaloupce
Jakub Schenk: O Šípkové Růžence z pohledu sudičky
Martina Nová: Rybářský prut

9. ROČNÍK

Jaroslav Chuchel: Co si asi myslí moje jízdní kolo
Aneta Tůmová: Co si asi myslí dveře
Drahoslava Letáková: Co si asi myslí satelit
Nikolas Havel: Co si asi myslí dveře
Jakub Svatek: Co si asi myslí tužka
Markéta Kastlová: Co si asi myslí můj telefon
Tomáš Krejčí: Co si asi myslí dveře od naší třídy
Martin Svoboda: Co si asi myslí židle
Zuzka Valečková: Co si asi myslí můj mobil
Pavel Svatek: Život sterea
Michaela Topinková: Jeden den jako ...
Pavel Svatek: Pověst o dvou královstvích
Pavel Svatek: Nicholas Winton

Eliška Vokounová, 6 let

1. STUPEŇ

Kde je Mourek?

Bohdana Vokounová, 3. A

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Anežka. Anežka Skočdoplová. Uf, to je dlouhé příjmení. Anežce se moc líbila koťátka.

Jednou v pondělí Pavlína, Anežčina kamarádka, přinesla ukázat do školy spoustu malých koťátek. Doma se pak Anežka domluvila s maminkou a jedno koťátko si od Pavlíny vzala. Bylo celé mourovaté, a proto mu dala jméno Mourek. V sobotu jela Anežka s maminkou navštívit babičku a Mourek musel zůstat doma. Když se vrátili domů, Mourek nikde.

„Kde je Mourek?“ naříkala žalostně Anežka. Až do večera ho celá nešťastná hledala, ale Mourek nebyl nikde k nalezení. Druhý den ráno přišla za Anežkou Pavlína a v náručí nesla ztraceného Mourka, který se našel u nich na půdě s ostatními koťaty.

„Mourku!“ vykřikla Anežka celá šťastná, že je kocourek v pořádku.

Od té doby chodila Anežka, jak jen to šlo, za Pavlínou, aby si Mourek pohrál se svými sourozenci.

Hledá se jaro

Jan Peprný, 4. A

Je duben a venku ještě padá sníh a mrzne. Z teplých krajín přiletěl čáp. Čekal, že tu bude teplo, ale nebylo. Byla tady zima. Teploty pod nulou. V takovém počasí se mu nelíbilo, a tak se rozhodl, že bude jaro hledat.

Koukal se všude, do každého keře, za stromy, dokonce i za kopce. Jaro ale nenašel. Už si myslel, že to nemá cenu a že odletí zpátky, ale pak ho napadlo, co se ještě kouknout do hor. V Krkonoších se mu poštěstilo. V malé jeskyni se krčilo jaro. Ptal se, jak se tam dostalo a proč je zima místo jara. Dozvěděl se, že ho tam zavřela zima.

Čáp pustil jaro ven a bylo teplo.

Hledá se jaro

Lenka Kočandrlová, 4. A

Toto jaro začalo velmi zajímavě. Na sobotu hlásili teplo a slunečno. Byla jsem ráda, protože zimy už mám plné zuby. Ale bylo to marné, sněžilo a byla zima. S Terkou nás napadlo, že se jaro asi ztratilo. Přemýšlely jsme a pochopily, že ho musíme jít hledat.

Domluvily jsme se, že půjdeme na Masník. Koukly jsme se do dálky a vidíme žlutou kuličku u rybníka. Vydaly jsme se tedy tím směrem. V dáli jsme uviděly nějakou kuličku, a tak jsme k ní běžely. Zvláštní překvapení. Kulička se pohybovala a my ji začaly chytat. Bylo to těžké, ale povedlo se nám to. Protože byla kulička velice studená, začaly jsme na ni dýchat. A asi se stal zázrak. Kulička se začala pomalu otvírat a sama se zahřívala. Bylo to spící sluníčko a my ho svým dechem probudily.

Díky nám se probudilo teplé a klidné jaro.

Hledá se jaro

Eliška Brožová, 4. A

V jedné malé zahrádce byl skřítek, jmenoval se Robin. Měl moc rád svou zahrádku. A protože každý rok na jaře měly jeho rostliny klíčit, tak se na tuto událost připravoval. Když přišel čas, kdy mělo jaro začít, nic se nestalo. Robin dostal strach, že se mu něco přihodilo. Začal přemýšlet, co se asi jaro stalo.

Podzim je s jarem kamarád a léto je sestra jara. Jen ta zima! Zima je hodně chladná a s nikým se nekamarádí. Nemá jaro ráda, protože je jaro zábavnější než ona. Jaro má rád každý, lidé i zvířata. Robin si řekl, že půjde jaro hledat. Šel přes dřevěný můstek. Pod ním tekla voda, šel a šel a za chvíli dostal žízeň a napil se. V tu chvíli se velmi polekal, před ním stál pes. Skřítek utekl před psem do škvíry ve stromu a pak vylezl na strom. Pes ho však svými zuby chytil za kalhoty. Stáhl ho ze stromu a odtáhl ho na louku. Tam ho naštěstí pustil. Robinovi nezbylo nic jiného než jít dál. Šel okolo malé hory, podél rybníka, přes louku, až došel do lesíka.

Tady by jaro mohlo být! Ptal se zvířat v lese, ale ta jaro neviděla, tak tedy musel jít do pole, ale ani tam ho nikdo neviděl. A tak šel dál. Až k hoře, která patřila zimě. Když došel do hory, viděl jaro. Bylo schoulené v rohu. Zima spala, tak mohl jaro osvobodit.

Za chvíli s jarem ožil celý svět. Skřítek byl odměněn rozkvetlou zahradou. Za chvíličku se začala rodit mláďata, zelenala se tráva, kvetly květiny, vzduch byl svěží, voda průzračná. Cestou domů si Robin zpíval.

Zaječice se zajíčkem

Eliška Pluhařová, 4. B

Jednoho krásného jarního dne se zaječice probudila a šla vzbudit malého zajíčka.

Ale co to? Zajíček nikde! Zaječice hledala všude možné a pak ji to napadlo... Nevzala mi ho liška nebo káně? Běžela za sovou. Ta ale nic neviděla. Potom došla za čápem. Ten jí řekl: „Letělo tady káně a něco neslo, ale jako tvůj zajíček to nevypadalo.“ Zaječici nezbylo nic jiného, než aby šla opatrně a pomalu k liščí noře. Když byla na místě, cítila svého zajíčka, ale bála se. Nakonec se osmělila, opatrně nakoukla a uviděla ho. Liška ho měla připraveného k obědu!

Zaječice po něm chňapla a... Právě včas. Liška si ho chtěla vzít zpátky, ale byla moc pomalá a navíc se bála světla.

Zaječice zajíčka objala a oba utekli daleko od liščí nory.

Neposedné ptáče

Markéta Forejtová, 4. B

Jednoho krásného dne ptačí maminka snesla do hnízda vajíčka. Asi za týden se mláďata vylíhla a měla velikánský hlad, a tak ptačí maminka a tatínek letěli pro ptačí lahůdku. Jedno neposedné ptáče chtělo vylítnout jako jeho rodiče, ale bylo moc slabé a nešlo mu to. Bráškové mu říkali, aby už to nedělalo, ale ono, že ne, že se nevzdá. A tak to zkoušelo dál. Najednou mu podklouzla nožička a vypadlo z hnízda. Naštěstí se mu nic nestalo. Začalo volat, ale nikdo ho neslyšel. Najednou tam přiletěl orel a malý ptáček se modlil, aby ho neviděl. V tu chvíli ho popadla veverka a zatáhla ho hned pryč. Zeptala se ho, kde bydlí, a ono řeklo, že na velikém dubu. Veverka odnesla ptáče do jeho hnízda a maminka byla ráda, že má zase všechna ptáčata pohromadě.

Svět je nádherné místo k narození

David Kolář, 5. A

Tak já vám řeknu, že jsem na tom světě docela rád. Na té naší Zemi, zeměkouli kulatý.

To, že jsem se narodil právě tady, беру jako životní výhru. Můžu si po té zemi běhat, skákat, nevznáším se nikde ve vzduchu, gravitace zkrátka funguje. Hladem a žízní také neumírám. I počasí celkem ujde. Někdy prší, někdy sněží a někdy svítí sluníčko. Den střídá noc, týden má sedm dní, rok má 12 měsíců, prostě všechno funguje tak, jak má. Ze všeho nejdůležitější je ale pro mne ta lidská smečka, co tady se mnou žije. I proto jsem na světě rád.

Jen si představte třeba takovou Venuši. + 460°C ve stínu, samá sopka, žádná voda a ještě se otáčí v protisměru. Ani Saturn není žádná výhra. – 170°C, všude samé plyny a nikde ani živáčka.

Tak co, jak to vidíte vy? Já mám jasno, já jsem na světě rád!

Jak žít

Tomáš Doležal, 5.A

Jednou, až přijdeš na svět, bude tvoje maminka plakat radostí a ty se poprvé nadechneš sám. Budeš sát mateřské mléko a papat přesnídávky.

Až ti bude půl roku, začnou ti růst první zoubky a budeš papat různé cukrovinky. Začneš si brousit zoubky o různé hračky a kousky nábytku. Po dalším půlroce ti bude rok a začneš dělat první kroky a říkat první slova jako máma, táta, bába, děda a spoustu dalších slov. Budeš přibírat na váze jako každý jiný. Neboj se, máš se na co těšit. Často tě také budou navštěvovat tvé tety, strejdové, babičky, dědové a možná i sestřenice a bratřanci, jestli nějaké budeš mít.

Doteď jsi byl batole a nyní se z tebe stává předškolák. Ve školce si najdeš mnoho kamarádů jako já. Ty tě budou doprovázet až do školy, kde se toho mnoho naučíš a také dozvíš. Okolo patnácti let najdeš svou první lásku a ve dvaceti se vezmete a budete mít spolu dítě.

Pak už tě nečeká nic jiného než krásné chvíle s tvým dítětem a rozloučení se životem. Neboj se, všichni tuto výzvu vyhráli, takže ty musíš také.

Svět je báječný k narození

Natálka Kameníková, 5. A

Už jako malé děti začínáme poznávat svět. Vše je pro nás nové, tajemné, ale přitažlivé.

Zpočátku se všeho bojíme, ale když něco zdoláme, jsme šťastní. Na světě je spousta krásných věcí, stačí mít jen otevřené oči a pozorovat své okolí. Kolem nás je vždy něco úžasného. Na jaře třeba nové květiny, čerstvě narozená zvířátka. V létě nacházíme nová přátelství, na podzim pozorujeme měnící se barvu listí a v zimě se radujeme třeba z čerstvého sněhu. Mnohdy nám letní přátelství vydrží celý život. To pak v kamarádovi nalezneme vzácný poklad.

Na světě je přece tak krásně, když tě má někdo rád a ty to můžeš oplácet. Na světě se mi líbí, protože tu mám svou rodinu, kamarády, chlupaté mazlíky a možnost stále něco nového nacházet.

Zajíček Bunny

Sabina Súkeníková, 4. B

Byl jednou jeden zajíček, který se jmenoval Bunny. Nebyl to jen tak obyčejný zajíc, tenhle uměl malovat vajíčka a roznášel je dětem o Velikonocích.

Když se Bunny připravoval na Velikonoce, tak měl vše připravené, ale z ničeho nic musel opustit své obydlí. Musel pomoci svým kamarádům zajíčkům s přípravou vajíček. Když se vrátil do svého obydlí, byl velice překvapen a zdrcen. Neviděl nikde svá namalovaná vajíčka a kartičky dětí, kterým je měl donést. Někdo mu vajíčka s kartičkami ukradl.

Bunny byl smutný a nevěděl si rady. Šel se poradit se svým kamarádem Mikešem a ten mu řekl, že řekne ostatním zvířátkům a půjdou Bunnyho vajíčka a kartičky hledat. Když zvířátka hledala celý den a bez úspěchu, myslela si, že by to mohla už vzdát, ale Mikeš to nevzdával a hledal dál. Po hodině Mikešek křičel radostí, výskal, ale nikdo nevěděl proč. Našel vajíčka i kartičky. A že neuhádnete u koho? U lišky Bystroušky v noře. Bystrouška se Bunnymu přiznala, že má velmi ráda vajíčka, která vyrábí Bunny, tak si ta vajíčka vzala k sobě do nory. Bunny byl tak hodný, že se na lištičku ani nezlobil. Řekl jí, že až příště bude chtít vajíčka, ať mu řekne, a on jí pár věnuje.

Nakonec všechna zvířátka byla šťastná a Bunny se radoval, že bude moci dětem udělat další den radost.

Život

Marie Felixová, 5.A

Narodilo se děvčátko,
chodit se naučilo zakrátko.
Všechno ji učí její sestřička,
dává jí pít z lahvičky mlíčka.

Venku si spolu hrají a dovádí,
malá se při tom předvádí.
Maminka s tatínkem se jen smějí
a představují si, jaké to bude, až dospějí.

A je to tady, jde se do školky,
kde najde nové kamarádky.
Všichni ji doprovází,
jen křeček tu schází.

Ve školce dobře vaří,
vůně z jídla se tu víří.
Malá školičku opouští,
učitelka ji s radostí propouští.

Další etapa jejího života
je ta naše škola.
Kupujeme věci do školy,
pero, tužku, aby mohla dělat úkoly.

Dokončí školu a vychází,
o místo na střední se uchází.
Dostudovala, je básníkem,
kočárek vozí se synkem.

Děti jí dospěly, je babička,
teď se jí každou chvíli zavírají víčka.
Srdce jí dobilo,
radosti ubylo.

Končí se život,
končím své řádky,
život je krásný,
těšte se zpátky.

A čas běží

Eliška Křížková, 5. A

Když jsem byla u maminky v bříšku,
čítala mi pohádkovou knížku.

Měla jsem tam vodičku
a malinkatou sestřičku.

Když dostali mě z bříška ven,
měla jsem pocit, že je to sen.
Někdy jsem měla bolesti bříška,
vždy uklidnila mě kapička mlíčka.

Když jsem byla kojenec,
to byla panečku věc.
Často jsem brečela, že mám hlad,
maminka musela mi hned mlíčko dát.

Když jsem byla batole,
vozila jsem se na kole.
Také jsem chodila ráda,
mamku vždy bolela záda.

Když jsem byla předškolačka,
bavila mě každá hračka.
Ve školce jsem byla ráda,
dodnes z ní mám kamaráda.

Pak začala jsem chodit do školy
a už tu byly úkoly.
Já učila se dobře,
někteří zas hůře.

Ted' chodím pořád do školy
a pořád píši úkoly....

Miminko

Dominika Nohavcová, 5. A

Narodilo se miminko,
doktor křičí: „Maminko!
Máte zdravou holčičku.“
Pohládl ji po líčku.
Táta, máma s holčičkou
jedou za dědečkem a babičkou.

Nebude to trvat dlouho,
na nohy se postaví,
pak už jenom malý kousek
a krůčky se dostaví.

Jak ten život rychle plyne,
děťátko je celkem jiné.
Už se umí hezky smát,
každý ho má velmi rád.
Nejdříve se překulí,
oči na nás vykulí.
Pomalů začíná lézt
a objevovat svět.

Kateřina Stauberová, 10 let

6.ROČNÍK PROČPOHÁDKY

Proč má žirafa dlouhý krk?

Jirka Vebr, 6. B

Dříve měly všechny žirafy krky dlouhé stejně jako jiná zvířata. Jedna malá žirafa neměla žádné kamarády a byla osamocená.

Jednoho dne šel kolem krokodýl, který taky neměl žádné kamarády. Tak se domluvili, že spolu budou kamarádit. Dlouho se domlouvali, jakou hru si zahrají, až krokodýla napadlo, že si můžou zahrát vodní závody. Žirafa souhlasila i přesto, že nemá vodu moc v oblibě. Pak žirafa následovala krokodýla až k řece. Krokodýl vlezl do vody a čekal na žirafu. Žirafě se do vody moc nechtělo, tak ji krokodýl zatahal za hlavu a tahal tak dlouho, až se žirafě prodloužil krk. Nakonec se žirafa odhodlala a vlezla do vody.

Od té doby má každá žirafa dlouhý krk.

Proč kočka začala žít s člověkem

Lucie Kadlecová, 6. A

Víte vlastně, proč kočka žije s člověkem? To bylo tak.

Dříve byly kočky velmi divoké a potulovaly se volně v přírodě. Plížily se krajinou, číhaly na svoji kořist a myši byly jejich vyhlášenou pochoutkou. Nešťastné myšky dělaly všechno možné, aby se kočičích honů zbavily. Řekly si: „Co my se budeme pořád schovávat po polích, schováme se do obydlí k člověku, tam nám bude dobře.“

A tak se honem všechny myší rodinky začaly stěhovat do lidských doupat. Bylo zle. Kočky byly bez důležité potravy a člověk, ten byl nešťastný.

Jednoho dne si naštvaní lidé řekli: „Jak se zbavit vlezlých myší? Co takhle zkusit žít s kočkami?“

Tak se stalo. Od té doby žijí kočky s člověkem a člověk bez otravných myší.

Proč pavouci spřádají síť

Vilém Hrnčíř, 6. A

Víte, proč pavouci spřádají síť? To bylo tak.

Dřív pavouci byli větší, proto nepotřebovali síť. Byli býložraví, neměli kusadla, ale měli deset nohou. Byli rychlí, ale nemohli se bránit. To se však změnilo za několik století s příchodem lidí, kteří začali lovit divokou zvěř a postupem času pak káceli lesy, trhali plody a zvěř si ochočovali. Pavouci se jim však nezamlouvali, proto je zabíjeli.

A protože se pavouci nemohli bránit, zařídili se jinak. Ve vývinu se zmenšili, měli jen osm nohou. Tak mohli žít s člověkem. Téměř nevidění, protože byli malí. Ovoce už nebylo, lidé ho skladovali. Proto se tomu museli pavouci přizpůsobit. Začali jíst mouchy. Ze začátku nemohli nic chytit. A tak začal pavouk stavět pavučiny. Moc mu to nešlo, i tak se pořád snažil.

Vymyslel to tak: ze zadečku začal vypouštět tekutinu, která na vzduchu tuhla a sama zachytávala hmyz. Potom měl much, kolik chtěl.

Proto žije v přírodě i v lidských obydlích. Koukněte se, jistě máte doma alespoň jednoho i vy.

Proč má králík dlouhé uši

Tereza Bláhová, 6. A

Jednoho dne králíci na farmě pana Vokurky slyšeli divné zvuky. Tenkrát měli králíci ještě krátké uši jako myši. Jenže byli zvědaví, co to je za zvuky, pořád se vytahovali, vykrucovali a strkali hlavy, kam neměli. Když se farmář přišel ke králíkárně podívat, co se to tam děje, měli králíci hlavy skřípnuté v mřížích na dvířkách. Farmář Vokurka jim hlavy vyndal a odešel. Králíci znovu vytahovali hlavy, aby lépe slyšeli hlasy lidí, štěkot psa v sousedství i zpěv ptáků ve výšce. Jejich malé uši jim ale neumožňovaly slyšet vše, na co byli králíci zvědaví, a tak se jim uši začaly vytahovat.

Dlouhé uši jim zůstaly dodnes. Proto dnes všichni králíci dobře slyší a mají dlouhé uši.

Proč kočka začala žít s člověkem

Antonín Kolros, 6. A

Jednoho dne si osamělý lovec řekl, že si najde přítele, aby nebyl tak sám. Vzal kousek masa z ohniště a vydal se cestou k lesu. Povídá si: „V lese je určitě taky někdo sám a možná má hlad.“

Došel na kraj lesa a v dálce viděl, že se v křoví něco schovává. Vzal kousek masa a hodil ho ke křoví. Chvilí čekal. „Co to může být?“ ptal se sám sebe. Z křoví nikdo nevylezl. Otočil se a vtom hop, někdo skočil po masu. Další kousek masa hodil blíže k sobě. Po chvíli uviděl zvíře, které bylo celé černé se žlutýma očima. Bylo vystrašené a hladové. Otočil se k odchodu a za sebe odhazoval kousky masa. To zvíře šlo za ním. Lovec zašel do jeskyně a čekal, jestli to černé a chlupaté zvíře půjde až tam. V jeskyni byl oheň a teplo. Zvíře chvíli čekalo a pak vešlo. Lehlo si daleko od ohně a zůstalo přes noc. Ráno lovec ucítil na své noze něco chlupatého. To se o něj otíralo černé chlupaté zvíře. Poprvé si ho lovec pohladil a za odměnu, že s ním zůstalo v jeskyni, dostalo zvíře kousek masa.

My už dneska víme, že zvíře, které zůstalo s lovcem v jeskyni, byla divoká kočka. A od té doby žije s námi lidmi a stala se z ní kočka domácí.

CO SI ASI MYSLÍ?

Hodiny

Denisa Šmejkalová, 6. A

Od září visíme na zdi v 6. A. Pozorujeme žáky, jak se učí. Někdy je to hrůza, protože oni vykřikují a ruší. Jednou jsme slyšely, jak jim paní učitelka Augustinová říkala, že jsou docela dobrá třída, až na to vykřikování. Někdy se skoro bojíme, abychom ze zdi nespady, jaký je tam hluk. O přestávkách po sobě hází křídý. Ještě se do nás našťestí ani jednou netrefili. Když jdou na jiný předmět, tak je ve třídě takové ticho, až je nám smutno. Jednoho dne jsme zjistily, že nám dochází síly. Zastavily jsme se a už tak tři měsíce stojíme na místě. Počkáme si, až do nás paní učitelka Lorencová koupí baterie.

Těšíme se, až zas půjdeme a všichni se na nás budou dívat, aby zjistili, kdy končí vyučování.

Z názorů kocoura Mikeše

Denisa Šmejkalová, 6. A

Jmenuji se Mikeš a je mi jeden rok. Bydlím ve Staňkově. Mám hodnou paničku, která mě rozmazluje a dopřává mi hodně jídla. Myslí si, že bych potřeboval dietu.

Jednou jsem jí utekl do světa. Za dva dny jsem se jí vrátil. Moje panička měla radost, když mě znovu uviděla. Nakrmila mě, protože jsem za ty dva dny zhubnul.

Moje maminka má čtyři koťátka. Strašně na svoje bratříčky a sestřičky žárlím, protože moje panička si s nimi hraje a mě si nevšímá. Ale odpouštím jí to. Někdy se mi svěruje se svým trápením. Nejradši mám, když mě hladí. Mám jí moc rád.

Já, pes Maxipes

Filip Gabriel, 6. A

Zdravím vás, lidičky. Já jsem pes jménem Maxipes. Můj páníček se jmenuje Filip.

Rád proháním kočky a potom pokaždé dostanu přes ocásek. Jinak si tu ale žiju jako v pohádce - každý den plná miska masa, granulí a spousta dalšího žrádla, je těžké nepřežrat se k prasknutí. Odpoledne chodívám se svým páníčkem na hřiště. Jednou na hřišti byla kočka a já jsem za ní běžel. Běžel jsem tak daleko, až jsem se ztratil. Měl jsem obrovský hlad, myslel jsem, že jsem naposledy viděl svého páníčka. Byl jsem nešťastný, že jsem zůstal sám.

Jednoho dne jsem přecházel silnici a kolem jelo nějaké auto. Najednou zastavilo a z auta vylezl můj páníček. Vzal mě do auta a vesele jsme se vrátili domů. Jsem šťastný, že svého pána Filipa mám.

Názor psa Čaka

Tereza Bufková, 6. A

Ahoj, jsem Čak, ale nikdo mi neřekne jinak než Čakine nebo Čakínku. Je mi 12 let, už zanedlouho mi bude 13 let. Mám moc hodnou paničku. Je to výborná babička a jak je známo, babičky pečou buchty. To si vždycky pošmáknu.

Teď bych vám rád řekl jednu legrační příhodu. Jednoho dne mi panička nakrájela kousek uvařeného vajíčka, ale já chtěl vajíčko vcelku. Potom si panička vzala na vidličku vajíčko a dívala se na televizi a já jsem jí mezitím to vajíčko ukradl. Moje panička se divila, kde je to vajíčko, ale když je v mém bříšku, už ho najít nemůže. Vždy se pobavím, když si na tohle vzpomenu.

Má panička je ale také divná. Někdy po procházce uteču pod postel a nic se mi nestane a někdy mi naseká. Někdy mi packy utře, a jindy ne. No kdo se v tom má vyznat? Já nejsem inženýr. Ale svou paničku bych stejně nevyměnil.

Panenka

Lucie Radějová, 6. A

Na Štědrý den jsem ležela zabalená v krabici pod vánočním stromečkem. Netrpělivě jsem čekala, kdo mě rozbalí. Konečně ten okamžik nastal!

Ocitla jsem se v náručí malé holčičky, která bude moje maminka. Měla ze mě velikou radost. Celý večer si se mnou hrála, zkoušela mi nové šatičky, dávala mi pít z lahvičky. Tak se to stále opakovalo až do doby, než jsem ji omrzela. Najednou jako by na mě zapomněla. Dlouhý čas mě nechala ležet v kočárku a nevšímala si mě. Nezajímala se o mě do té doby, než vysvitlo sluníčko. Přece jsem se dočkala. Vyndala mě z kočárku, oblékla mi hezké šatičky a vyjela si se mnou na procházku. Maminka najela kočárkem na kámen, kočárek se převrátil a já jsem vypadla. Spadla jsem rovnou do louže. Byla jsem mokrá a špinavá, až jsem se z toho rozplakala. Maminka mě rychle zvedla a jely jsme domů. Doma mě umyla a převlékla do čistého oblečení. Zalepila mi odřené kolínko a omluvila se mi.

Od té doby je vše v pořádku a dále chodíme všude spolu.

Mobil

Zdeněk Komorous, 6. A

Když nastalo ráno, byl už jsem v pohotovosti. Můj majitel Zdeněk na mě pořád klikal, mačkal a já už jsem toho měl dost! Jsem android, a tak funguji na wifi. Byl jsem pořád na internetu, ale často se mi vybila baterie. Už mě nebavilo být stále v nabíječce. Kluk s černými vlasy mě už štvál. Bral mě pořád do školy nebo ke kamarádovi a mě už z toho bolel operační systém. Dal do mě dokonce nějaké písničky a hry. Nechtěl jsem, aby si se mnou pořád hrál, byl jsem už docela unavený.

Jednoho dne však Zdeněk dostal čtyřku, a tak mě jeho mamka zabavila. Jsem ve skříni a nudím se. Už se těším, až zase budeme spolu.

Židle

Vilém Hrnčíř, 6. A

Jsem stará zničená židle z roku 1991. Je mi 22 let. Dlouho mě nikdo nepoužil, protože jsem stála ve skladu až skoro vzadu. Ale to se změnilo. V prosinci roku 2012 mě vytáhli do třídy 6.A. Bylo to bezva, konečně na vzduchu. Každý den si na mě sedali, a když odcházeli, zvedali mě, bylo to prostě super.

Vydržela jsem tam skoro tři roky, než mě zničili. Potom mě zanesli ke školníkovi. Ten už mě však opravit nedokázal, a tak jsem se ocitla na skládce odpadu, kde jsem si našla další rozbitou kamarádku.

Notebook

Denisa Levá, 6. A

Moje majitelka mě každý den někam přesunuje, z pokoje do obývacího, z obývacího do nějaké tašky a kolikrát mě vytáhne i venku, kde fouká studený vítr. Pořád do mě mlátí, když se mi nedaří připojit se k internetu. Pak se kouká na filmy. Moje reproduktory pouští úplně naplno. Večer mě vezme domů, do tepla. Hned jde na Facebook a píše si s kamarády. Alespoň nebuší do klávesnice.

Jsem rád, že jsem zrovna u ní.

Školní tabule

Tereza Bufková, 6. A

Jau, neryj, do mě těmi svými ostrými nehty! Tohle mohu říkat neustále. Má to ale jeden háček, nikdo mě neslyší. Vždy se moc těším, až bude mít službu na tabuli někdo, kdo je pořádný. Jsem pak čistá tabule a nikdo do mě neryje nehty. Pokud má ale službu někdo, kdo je nepořádný, jsou na mě kolikrát napsaná vulgární slova nebo po mně ti uličníci hází své školní batohy atd. Víím, že jako tabule si stěžuji až moc. Co bych dala za to být člověkem!

Kočka Samanta

Denisa Levá, 6. A

Mňau, jsem kočička Samanta. Dostala jsem se do této rodiny, protože hledali britskou modrou krátkosrstou kočičku. Pocházím z vesničky Strahov. Můj páníček mě dostal ke čtyřicátým narozeninám.

Každý den mi dávají mlíčko, maso, vodu a granulky, také si se mnou hrají. Věčně spím na pohovce a večer si jdu lehnout i do postele. S paničkou Jitkou se mazlím a pomáhám jí sníst jogurt. S Denisou si hrají a spím s ní v posteli, někdy usnu i u ní na klně. Martin je super a hraje si se mnou. Mám je moc ráda.

Pes Ben

Klára Kozáková, 6. A

Jmenuji se Ben a je mi dvanáct let. Bydlím u hodných lidí v Ohučově. Můj páníček se jmenuje Pepa, je na mne hodný.

Každý večer mně dává pořádnou baštu. Po celý den mám v misce granulky a také rád piji vodu z jezírka. Můj páníček je dopoledne v práci, nejvíce času si na mě udělá večer. Chodí se mnou na procházky, které mám docela rád. Dopoledne, když páníček není doma, je v domě panička. O víkendu nebo přes týden za mnou jezdí dvě holčiny a jejich mamka. Hladí mě a to se mi líbí. Každý víkend přijede táta děvčat, který mě také hladí, mám ho také rád. Někdy, když má rodina řízky, dají mi ochutnat.

Moc se mi nelíbí, když na mne svítí sluníčko. To si zalezu do stínu a tam je mi dobře, nebo jdu do garáže, kde je mi ještě líp.

Pes Walda

Denisa Levá, 6. A

Ahoj, jsem pes a jmenuji se Walda. V srpnu mi budou tři roky. Moji páníčci jsou hodní, nejvíc Martin a Denisa. Martin chodí se mnou na procházky a často mi hází míček. Denisa, když má něco dobrého, mi dá ochutnat, protože já ji vždy přemluvím svýma roztomilýma očima. Když si chce házet s tenisákem a já ho chytám, bývá na mě našťvaná. Ale já mám své lidi rád a oni mě taky.

Jak vzniklo moje jméno

Judi Ibrahim, 6. A

V dávných dobách, ještě ve starověké Sýrii, žila mocná královská rodina. V nejbližších dnech čekala celá Sýrie na dlouho očekávaný porod královny. Jenže ta ochořela. Lidé v této těžké době chtěli královně pomoci, a tak začali hledat bájnou zlatou pyramidu, která měla vyléčit všechny nemoci.

Jednoho dne ji v blízkosti obrovské posvátné hory našel jeden z rytířů. Uvnitř velké zlaté truhly objevil začarovaný pramen. Ihned s ním utíkal ke královně a dal jí vypít číši z tohoto kouzelného pramene. Královna se jako zázrakem uzdravila a po čase se jí narodila krásná a zdravá dcerka. Dlouho královská rodina nevěděla, jak princeznu pojmenovat. Jednou večer ji chůva koupala a všimla si, že má na rameni něco zvláštního. Zavolala ihned její rodiče a ti, když se podívali na záhadné znamínko ve tvaru arabského J na jejím ramínku, rozhodli se, že podle něho pojmenují děvčátko jménem Judi.

Jsem velmi pyšná na to, že mi rodiče dali stejné jméno jako princezně v tomto krásném čarovném příběhu.

Člověk

Tereza Bláhová, 6. A

Člověk je urážlivý, veselý i smutný zároveň,
mluví pravdu a je tu pro mě.

Člověka беру jen toho, který si mě váží a něco pro něj znamená,
má mě rád a bere mě takovou, jaká jsem!

Je to přítel, se kterým si můžu pohovořit a svěřit se mu,
prostě ten, koho potkávám každý den.

Každý jsme jiný i jinak se chováme a
přesto spolu musíme nějak vyjít.

Koho potřebuji a je tu pro mě vždy, když ho potřebuji,
je ten, kdo mě má rád!

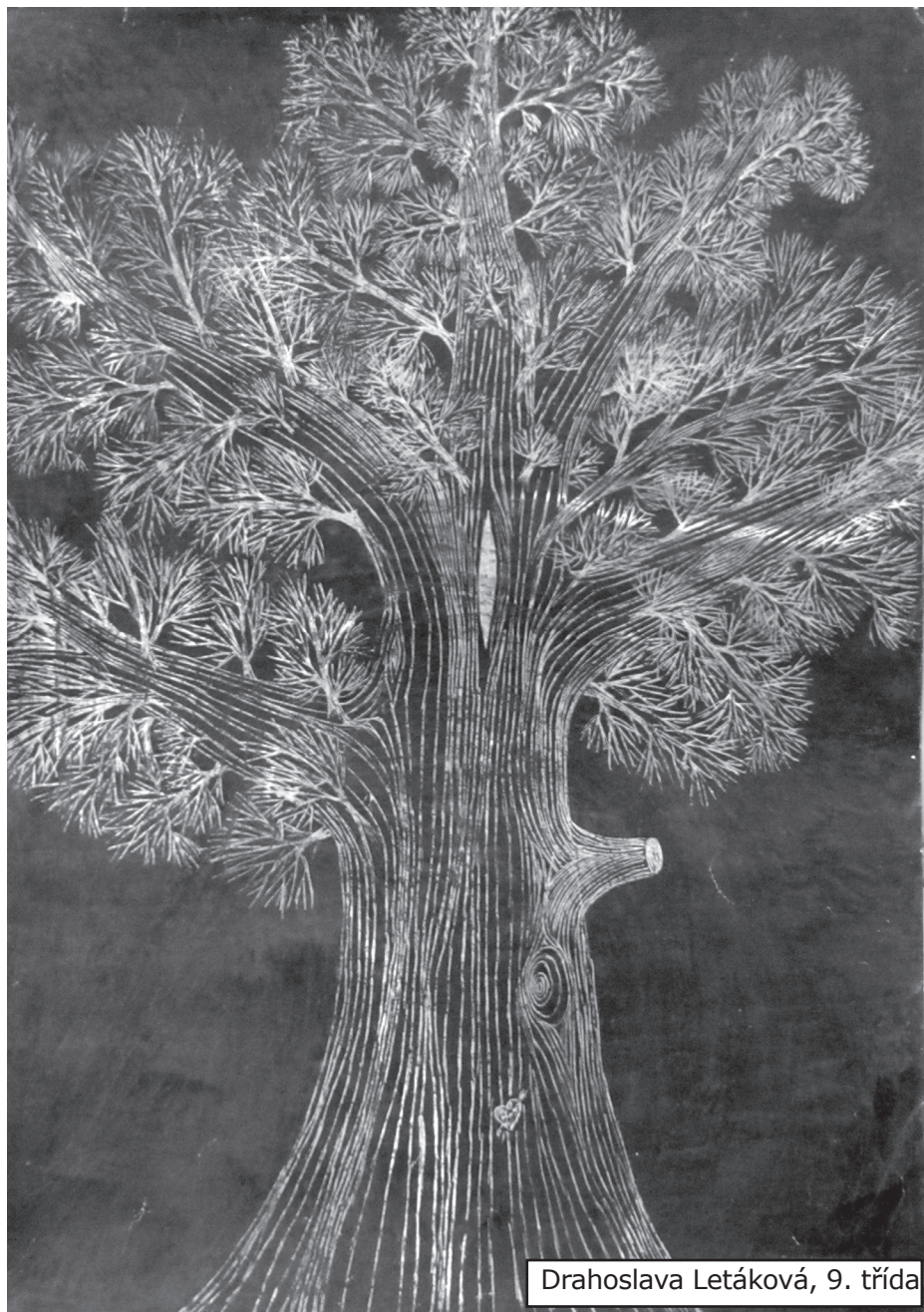
Člověk, i když ne úplně každý má dobré srdce a talent pro život,
ale umí si život naplno užít?

Každý jsme nějak jedinečný a neopakovatelný,
proto jsme stvořeni pro život s láskou!

Člověk je ten, kdo umí pomoci a zároveň odpustit.

Petra Brožová, 14 let

Drahlavslava Letáková, 9. třída

7. ROČNÍK

JEDEN DEN JAKO...

Jeden den jako Boleslav I.

Linda Phamová, 7. B

Je 28. září 929. Z okna mého hradu je vidět, jak venku mlha zakrývá skoro celou Starou Boleslav. Dnešní den se zapíše do dějin a já budu znám jako bratrovrah, ale když se zbavím svého bratra, usednu na trůn já a koruna česká bude patřit mně.

Jako každé ráno, tak i dnes, šel nic netušící Václav na ranní mši do kostela. Než však dorazil ke dveřím kostela, vyskočil jsem ze svého úkrytu a praštil ho tyčí do zátylku. Tehdy mi to bratr mohl klidně oplatit pěstí, ale neudělal to. Koukl se na mé bojovníky a potom na mě. V jeho očích byl vidět strach, ale nemohl nikam utéci. Dveře kostela byly zamčené a kolem ho obklíčili mí bojovníci, byli v přesile. V tu chvíli mi to došlo. Bratr Václav i přesto, že platí poplatek za mír franskému panovníkovi, je dobrý panovník. Lidé ho mají rádi, obdivují ho, líbí se jim jeho zbožnost. A mě? Mě určitě jako bratrovraha za svého panovníka nepřijmou.

Podíval jsem se mu do očí: „Odpustť, bratře.“ Můj zbožný bratr mi odpustil a jako poděkování jsem pro něj připravil jednu z největších hostin. Další den se bratr rozloučil a vrátil se zpět na svůj hrad.

A tak můj bratr vládl i nadále naší zemi, která v klidu a míru vzkvétala další dlouhé roky.

Pravda: Boleslav I. skutečně svého staršího bratra zabil ve Staré Boleslavi, aby se zmocnil trůnu. Nevíme ovšem, kdy k tomu vlastně došlo. Historici nejčastěji uvádí 28. září 928 a 28. září 935. Faktem zůstává, že Boleslav I. Ukutný po této bratrovraždě vládl v Čechách více než 30 let.

Jeden den jako Anežka Přemyslovna

Michala Boříková, 7. A

Jednoho slunečného letního dne jsem vylezla na půdu našeho domu. Na půdě byl příjemný stín. Slunce pronikalo třemi malými okýnký. Pod jedním malým oknem stála krásná dřevěná malovaná truhla. Když jsem tu truhlu otevřela, našla jsem v ní knihu Staré dějiny Čech. Začínala obdobím vlády Přemyslovců, pokračovala vládou Lucemburků, Jagellonců a končila vládou rodu Habsburků. V knize byly velmi krásné obrázky.

Zaujal mě obrázek Anežky Přemyslovny. Dotkla jsem se ho a najednou jsem se přenesla časem. Náhle jsem se objevila v nějaké staré době. Lidé se na mě docela divně dívali a říkali: „Co dělá princezna v tak podivném oblečení?“ Došla jsem do nějakého obchodu s dámskými šaty. Nejdřív jsem si myslela, že je to obchod, ale byla to krejčovská dílna. Sílili tam šaty a prodávali je po jarmarcích. Jedny šaty se mně velmi líbily. Domluvila jsme se s prodávčem, že je vymění za šaty, které mám na sobě. Z dílny jsem vycházela v krásných starodávných šatech. Další mojí zastávkou byl královský palác na Vyšehradě. Dovnitř jsem se dostala bez problémů a ještě se přede mnou stráža a služky klaněly a říkaly mi „princezno“.

Po vstupu do paláce jsem se dostala dokonce i do komnat princezny Anežky Přemyslovny. Její služebné se o mě začaly starat. Teprve když jsem uviděla její obraz, pochopila jsem proč. Vypadala jsem přesně jako Anežka Přemyslovna. Úkolem princezny Anežky ten den bylo vybrat novou dvorní dámu. Po občerstvení jsem jedné kandidátce dala tři těžké hádanky. Jakmile mi je správně zodpověděla, jmenovala jsem ji svojí dvorní dámou a zároveň i nejbližší společnicí. První večer jsem odpočívala, abych načerpala síly do dalšího dne. Zúčastnila jsem se i večere na přemyslovském dvoře, takže jsem zjistila, jak se v té době stolovalo.

Následující den ráno jsem se dozvěděla, že sešlo z mé připravované svatby s Jindřichem, synem císaře Ferdinanda II. Tak jsem se rozhodla jako princezna Anežka, že vstoupím do kláštera. Zároveň mě napadlo, že bych mohla založit nový mnišský řád křižovníků s červenou hvězdou, první a jediný český.

V klášterní knihovně jsem našla schovanou stejnou knihu, jako jsem objevila na naší půdě, a moje oblečení z moderní doby. V knize jsem ale našla jednu stránku, a to stránku s obrázkem našeho domu a rokem 2012. Když jsem se dotkla obrázku, opět jsem se začala „teleportovat“ časem.

Znovu jsem byla na naší půdě. Převlékla jsem se a starodávné šaty jsem dala do truhly společně s knihou. Podívala jsem se na hodinky, které jsem si nechala na truhle, a nestačila jsem se divit. Na hodinkách byl stejný čas, jako když jsem je odkládala.

Cestu do středověku jsem si velice užila. Zjistila jsem, jak se lidé v té době oblékali a česali, jedli a bydleli. Dokonce jsem se dostala do blízkosti královské rodiny a na dva dny jsem se proměnila v Anežku Přemyslovnu. Bydlet bych ale v té době nechtěla. Měli tehdy sice krásné šaty a účesy, ale jen někteří. A bylo to zároveň i období krutých válek.

David Bartošík, 14 let

POPIS, CHARAKTERISTIKJA

Jak vypadá moderní peklo

Jana Peprná, 7. A

V dnešní době je pácháno hodně zlých skutků, a tak mají v pekle stále co dělat.

Dnešní peklo již poměrně pokročilo ve vývoji, a tak zde namísto kouře, špinavých kotlů a ohně vidíme, že čerti si žijí pomalu lépe než my na zemi. Mají televize, CD a DVD přehrávače, počítače atd. Hříšníky hledají pomocí internetu a jiných vychytávek moderní doby. A hříšníci se v pekle nemají zas tak špatně. To všechno víme díky jednomu poctivému muži, který se dostal do pekla chybou operačního systému a nakonec byl propuštěn domů. Z jeho vyprávění víme, že čerti své vězně nějak moc netrápí. Na začátek je sice postraší, ale pak s nimi hrají videohry a starají se o ně jako o vzácné hosty. Nakonec je po pár letech pustí zpět na zem.

V tomto pekle se špatní lidé moc nepolepší, takže lepší bylo rozhodně klasické peklo.

Jak vypadá moderní peklo

Tomáš Fořt, 7. A

Do tohoto pekla se dostanou všichni zlí lidé. Ale aby se tam dostali, musí mít víc než deset hříchů.

V pekle mají elektrické osvětlení a po zdech vedou dráty, které peklu dávají energii. Všichni čerti jsou líní, a proto za ně dělají všechnu práci androidi. Čerti jim jen dávají rozkazy. Všichni čerti jsou tlustí, protože se jenom válejí na gauči, dívají se na televizi, jí brambůrky a pijí pivo.

Lidé, kteří se tam dostanou, jsou tvrdě trestáni. Posadí je na pět dnů před televizi a pustí jim jejich vlastní hříchy. Potom je posadí do obří pece a nechají je tam několik dnů. Nakonec je dají do obřího kotle s jinými lidmi. A jen pod kotel přikládají uhlí a dřevo.

Do tohoto pekla bych se nechtěl dostat, a proto budu radši hodný.

Čarodějnice

Vašek Záhoř, 7. B

Když jsem byl malý, věřil jsem na čarodějnice. Velice jsem se jich bál.

Čarodějnice má křivou postavu a shrbená záda. Na malé hlavě jí trčí zahnutý nos. Její pichlavé oči připomínají dvě modrá světýlka. Na hlavě jsou ještě rozčuchané vlasy. Na ramenech čarodějnice většinou sedí sova nebo nějaký had. Tělo pokračuje tlustým břichem, tenkým nožkami, na kterých se ztěží udrží.

Čarodějnice není moc hodná, je velmi zlá, pomstychtivá a falešná. Je hodně drzá a hloupá jako osel. Bývá velmi pesimistická a ošklivá. Když nemá dobrou náladu, a že ji nemá skoro nikdy, je závistivá a zuřivá. Když vidí krásně oblečené lidi, bývá žárlivá.

Nadání u čarodějnice nelze rozepisovat. Cizí jazyky neumí, česky také pořádně ne a matematika už jí nejde vůbec. Když chtěla upálit jednoho člověka, upálila jich rovnou pět. Přírodopis už je o něco lepší. Vyzná se v bylinkách, ale zvířata nerozezná téměř žádná.

Některé její schopnosti bych chtěl mít. Umí létat na koštěti i na vysavači a umí vařit různé záludné lektvary. Třeba na krásu, na usmrcení a tak dále.

Lidé ji nemají zrovna v lásce, velice se jí bojí malé děti a strach z ní mají i policisté, protože když ji chtěli zatknout za čarodějnictví, tak proměnila tři v odpadkové koše. Takže pozor na ni!!! Je nezaměstnaná, ale velice ráda vaří a stará se o zvířata.

Určitě bych se s ní nechtěl setkat, protože bych se bál, aby mě neproměnila v kámen. Chtěl bych ale ochutnat její lektvary. Ale ne ty negativní.

PROČPOHÁDKY

Proč má žirafa dlouhý krk?

Linda Phamová, 7. B

Byly kdysi malé žirafy, které měly krátký krk a nohy. Jednou z nich byl Jirka, který se vydal do světa, do velmi divné země.

Všude tam byly kopce a louky poseté dvoubarevnými květinami. Některé byly černobílé, jiné zas fialovorůžové nebo žlutozelené. Když Jirka prošel loukou a vylezl na kopec, spatřil před sebou nádhernou krajinu. Jasně modré potůčky se klikatily mezi světle zelenou trávou. Motýli poletovali nad dvoubarevnými květinami. V korunách stromů vesele cvrlikali ptáčci. Žirafák Jirka procházel krajinou, až se najednou ocitl na kraji pralesa, kde vysoké stromy zakrývaly sluneční svit. Spatřil tu dlouhé liány visící ze stromů jako lana a mnoho neznámých živočichů. Jirka pokračoval dál pralesem, až si po dlouhé době uvědomil, že zabloudil. Přestal pozorovat zvířata a začal panikařit. „Co budu dělat? Já vůbec nevím, kde jsem.“ Chodil sem a tam, až najednou uviděl v dálce mezi stromy světlo. Vydal se tím směrem, vyšel z pralesa a stál na kraji pouště.

Všude byl samý písek, nikde žádný strom nebo keř. I přesto, že sluníčko pálilo, šel Jirka dál, protože chtěl vědět, jaká je krajina za pouští. Šel a šel pořád dál, kam ho nohy nesly. Prochodil už nejméně tři dny a nikde žádné stopy po potůčku či nějaké vodě.

Jde dál a najednou před sebou vidí strom. V jeho korunách bylo šťavnaté listí. Jirkovi z pohledu na listí zakručelo v břiše. Byl tu však problém. Jirka měl moc krátké nohy. Tak se snažil alespoň vyskočit nebo po kmeni vyšplhat na strom. Po chvilce hopsání a pokusů vyšplhat na strom to vzdal a únavou usnul pod stromem. Zdál se mu sen o tom, že jeho krk je najednou dlouhý, dlouhatánský, jeho nožky už nejsou krátké, ale také nesmírně narostly a on si vesele přežvykuje listí stromů.

Zřejmě doteď Jirka spí pod stromem a my žijeme v jeho snu. Jak jinak by bylo možné, aby měly žirafy tak dlouhý krk?

Proč nemají lidé barevné vlasy

Denis Drudík, 7. A

Bratr se mě neustále ptá: „Denisi, proč nemají lidé barevné vlasy?“ Zadal jsem to do googlu a za chvíli na obrazovce vyskočily následující informace.

Lidé dříve měli opravdu barevné vlasy, a to modré, ale to s sebou přinášelo spoustu problémů. Protože v té době neexistovala maskáčová látka, byli při stopování nepřítele ihned odhaleni. Úplně nejhorší to bylo při lovu. Mamut viděl v křoví poschovávané modré hlavy a ihned se dal na útěk. Takový pračlověk se mohl schovat jedině v borůvčí.

Jeden rok se borůvky neurodily a pralidé se neměli kde schovat a měli pořád hlad. To jednou takhle seděl pračlověk Janeček se svou ženou před jeskyní a oběma kručelo v břiše. Janeček už to dál nemohl poslouchat, proto uhodil kyjem o zem a řekl: „Takhle to dál nejde, musíme jednat.“ Šel za náčelníkem a navrhl, aby byla svolána velká porada. Večer všichni muži seděli kolem ohně a kručení jejich břich bylo tak hlasité, že v tom rámusu ani nemohli přemýšlet. „Náčelníku, co kdybychom si všichni oholili vlasy,“ navrhl Janeček. „Ani nápad,“ vykřikl Pazourek, „bude nám zima na hlavy a kromě toho, moc se mi líbí, když mi žena vybírá vší.“ „Chlapi, mám nápad,“ vykřikl náčelník, „zítra ráno si všichni zamaskujete vlasy uhlíky, senem, trávou, prostě vším, co najdete. A pak se vydáme na mamuta.“ Všem se nápad líbil a souhlasně mlátili kyji o zem. Druhý den se maskovaným pračlověkům skutečně podařilo mamuta ulovit. Ženy ho uvařily s koprovou omáčkou a děti radostně skákaly kolem ohniště.

Od té doby si maskovali vlasy až do doby, než jim skutečně začaly růst vlasy černé, hnědé, blondáté.

Proč tučnáci nelétají

Jana Peprná, 7. A

Všichni se ptají, proč tučnáci nelétají, když většina jejich ptáčích příbuzných létá. Nikdo ale zatím nedošel k žádnému rozumnému vysvětlení. Já si však myslím, že jsem této záhadě přišla na kloub. To bylo tak.

Před mnoha a mnoha lety, když probíhalo velké stěhování národů, se nestěhovali jen lidé, ale také ptáci se začali stěhovat z místa na místo. Šlo jim to ale mnohem rychleji než nám, neboť uměli létat.

Mezi tyto ptáky patřili i tučnáci. Možná si myslíte, že je to hloupost, ale tenkrát patřili tučnáci k nejlepším letcům. Jenže tučnáci měli velkou smůlu. Ať přiletěli, kam přiletěli, všude viděli plno jiných ptáků, kteří zde byli dřív a tučňáky k sobě nechtěli, prý aby měli dost potravy. Tučnáci byli již unaveni, ale vůdčí tučňák jim stále dodával odvalu. Po čase viděl, že už ani on sám nemůže dál, že je nesmírně unavený, takže k nim promluvil: „Přátelé, tady pro nás již není místo, a proto navrhuji, abychom to zkusili u Antarktidy.“ Návrh byl přijat a tučnáci sebrali své poslední síly k dlouhému letu.

Již letěli mnoho dní a nocí, když konečně spatřili pevninu. Zde nebyli žádní ptáci, kteří by je vyháněli, a nebyla tu ani moc velká zima, neboť přiletěli, když tam byl polární den. Tučnáci si zde libovali. Létali nad mořem a lovili potravu, ale později už byli tak líní, že nelétali, ale čekali na ledové kře, až kolem popluje nějaká ryba, aby po ní jen chňapli zobákem.

Takto tam žili dlouho a spokojeně. Jenže pak se stalo něco, s čím nepočítali. Začala polární noc. Nyní byla větší zima, foukalo to, a dokonce začal padat sníh. Tučňákům se to vůbec nelíbilo, a tak vůdčí tučňák řekl: „Brrr, to je zima.“ Ostatní se třásli stejně jako on, a proto rychle pokračoval: „Honem, musíme letět pryč, nebo umrzneme!“ Všichni začali mávat křídly ze všech sil, ale zbytečně. Křídla jim za tu dobu zakrněla, takže by nebyli schopni letu ani za pěkného počasí, natož za sněhové vánice. Tučnáci zkoušeli vzlétnout s rozběhem i bez něj, prováděli všemožné kousky, avšak vše bez úspěchu. Nakonec, když už vůdčí tučňák viděl, že to nikam nevede, prohlásil: „Nedá se nic dělat, asi tu zůstaneme napořád. A aby nám nebyla taková zima, namačkáme se těsně na sebe a budeme se zahřívat vlastními těly.“

A od té doby žijí tučnáci na Antarktidě a jsou spokojení. Chodit sice moc neumí, ale zato jsou výbornými plavci, a tak jim ani nevadí, že neumí létat jako ostatní ptáci.

Vtipný životopis siamského kocoura

Jana Peprná, 7. A

Jmenuji se Šmudlík, ale slyším též na jméno Šmudlíček. Jsem nečistokrevný siamský kocour. Narodil jsem se před dvěma roky ve vsi, která se jmenuje Krchleby. Měl jsem ještě tři brášky. Našimi páničky se staly dvě děti a jejich rodiče.

Byl mi skoro rok, když jsem změnil své dosavadní bydliště. Jednoho dne mě a mé dva brášky naložili do auta a odvezli nás pryč. Ocitli jsme se v jiné vesnici, která se, jak jsem později zjistil, jmenovala Buková. Tam nás přivítala starší paní a její manžel. Tito dva byli babička a dědeček těch dětí, u kterých jsme dosud žili. Paní se o nás moc dobře starala. Jeden z mých brášků se však ztratil. Nebylo to jediné neštěstí, které mě potkalo. O rok později auto srazilo i mého druhého bratra, takže jsem zůstal sám.

Jak už jsem řekl, žiji v Bukové se svou paničkou a páníčkem, a abych nelhal, nemám si na co stěžovat. Je to na mně vidět, neboť jsem dost přibral. Mezi mé záliby patří jídlo a spaní, ale moc rád se nechám pochovat a pohladit. Za svůj život jsem toho hodně zažil a v některých případech můj život visel doslova na vlásku. Jako například tenkrát. Šel jsem po střeše a hledal svou paničku. Z ničeho nic jsem byl na konci střechy, pod kterou stál sud plný vody. Byl jsem zvědavý, a tak jsem se naklonil, ale podklouzly mi packy a já spadl přímo do sudu. Neuměl jsem plavat, a tak jsem začal zoufale mňoukat. Měl jsem štěstí. Panička hned přispěchala, vzala mě do jejich domu a tam mě vysušila a učesala. Já se však od té doby sudu obloukem vyhýbám.

Můj život je plný dobrodružství, ale než bych to vše vylíčil, byl bych tu ještě dlouho a moje paní mě volá k jídlu. Tak zatím, pac a pusu.

Kocour Šmudlík, 4. 5. 2013

O rybě, která nechtěla plavat

Denis Drudík, 7. A

Jednoho dne se z malé jikry vylíhla velká ryba. Ta ryba se bála plavat, nelíbilo se jí pod vodou, bylo to tam takové ošklivé a tmavé.

Jednou se jí podařilo nějak dostat na hladinu, kde viděla ptáky, jak vždycky vyskočili, zamávali křídly a vzlétli. Ryba se na ně chvíli dívala a zeptala se: „Jak to děláte, že umíte létat?“ Na to jí ptáci odpověděli: „Máváme křídly, to umíme pouze my, ptáci a nikdo jiný.“ Ryba ale přesto začala zkoušet mávat ploutvemi, až neopatrně vyskočila a dopadla na břeh. Zjistila, že na suchu nemůže dýchat, a začala sebou házet, mrskat a chtěla se dostat zpět do vody.

Naštěstí kolem zrovna šel nějaký hodný pán a hodil rybu zpět do rybníka. A od té doby si začala vody vážit, už jí nepřipadala tak ošklivá a tmavá, začala v ní plavat a hrát si se svými kamarádkami.

Boty, které měly rády vodu

Linda Phamová, 7. B

Byl jednou jeden kluk jménem Míra. Měl hrozně staré boty s děravou podrážkou a děravou špičkou. A tak se jednoho odpoledne rozhodla máma, že mu koupí nové.

Hned jak vešel do obchodu s obuví, spatřil na prvním regále boty s barevnými tkaničkami, přesně takové si přál. Ihned mu je koupila, ale to ještě nevěděl, co ty boty umí. Jakmile vyšel z obchodu, začalo pršet. Na ulicích se začaly vytvářet louže a nové boty si začaly dělat, co chtěly. Jako by úplně ovládly Mírovy nohy, začal skákat z jedné louže do druhé, voda stříkala všude kolem a Míra byl promoklý až na kost. Hned jak přišel domů, dal boty na topení, aby uschly. Jenže boty, které milují vodu, nesnášejí sucho. Normálně seskočily z topení a vydaly se na ulici. Skákaly z jedné louže do druhé, až dorazily k rybníčku na kraji městečka. V domnění, že je to velká louže, se do rybníka okamžitě vrhly. Nedokázaly chodit po vodě, ale propadaly se dolů, na dno rybníka.

To by také vysvětlovalo, proč rybáři občas místo ryb vytáhnou nějakou tu botu.

JAK MOHL VZNIKOUT...

Jak mohla vzniknout pila

Martin Takáč, 7. B

Jednoho dne se jeden vesničan, který si říkal La Pil, šel projít do lesa, aby nařezal pár větviček na oheň.

Vzal si do košíku velký nůž a vyrazil. Jak tak bloudil lesem, všiml si, že došel až k medvědí jeskyni. Z jeskyně se ozval velký řev a vylezla z ní máma medvědice. La Pil se lekl a dal se na útěk. Medvědice za ním. La Pil běžel a křičel: „Nech mě, prosím!“ A jak tak utíkal, vytrousil nůž, aniž by si toho všiml. Medvědici však naštěstí utekl.

Druhý den se rozhodl, že nůž najde. A taky se tak stalo. Nůž sice našel, ale jeho ostří už nebylo rovné a ostré, ale bylo na něm několik zubů. La Pila to hodně našťvalo, ale řekl si, že přesto s ním zkusí něco uříznout. Zkusil to a náhle se mu rozzářily oči. Řezal tím jeden klacek za druhým. Zubatý nůž řezal dřevo tak hladce, že ani nemusel La Pil tolik tlačit. Řezal s tím stromy, keře, prostě všechno, co se dalo. Měl tolik dřeva, že ho skoro ani neunesl. Celou noc přemýšlel, jak skvělý zubatý nůž pojmenuje. A nakonec ho to napadlo. Řekl si: „Vymyslel jsem to já, a proto to pojmenuji po sobě – la-pil, a nebo raději obráceně pi-la.“

Pila se rozšířila po celém světě a La Pil byl rád, že něco takového se stalo právě jemu.

Jak mohly vzniknout brambůrky

Tomáš Schenk, 7. B

Kdysi dávno v Plzni bohatý kupec Frank zastavil v hostinci, aby se pořádně najedl.

„Chci brambory a řízek,“ zakřičel. Když mu jídlo donesli, prohlédl si ho, ochutnal řízek i brambory a řekl: „Ty brambory jsou moc velké, chci je nakrájet na malá kolečka, aby se mi dobře jedly!“ Donesli mu brambory nakrájené na menší kolečka, ale on nebyl opět spokojený. „Chci ty brambory ještě tenčí. Rozumíte! Tenčí!“ Hostinský se už našťval a udělal mu ty nejtenčí brambory, jaké dokázal. Byly tak tenounké, že byly až průhledné.

Když to Frank uviděl, zamračil se, protože pochopil, že to hostinský udělal naschvál, a vzal do pusy první kousek. Byl příjemně překvapený skvělou chutí. Dokonce hostinského pochválil, že si na těch bramborech opravdu moc pochutnal, a odešel.

Od té doby se v tomto hostinci podávají brambory nakrájené na tenká kolečka nejen k hlavnímu jídlu, ale také jako chipsy k pivu či vínu.

Jak mohla vzniknout peněženka

Jana Peprná, 7. A

Kdysi dávno lidé neznali peněženku. Nosili u pasu váčky se svými penězi. Váčky byly hodně nápadné, a tak docházelo k častým krádežím. V té době žil jeden pán, jmenoval se Patrik, a ten byl velmi zámožný. Patrikovi hodně vadilo, co se děje, neboť přicházel stále o víc peněz.

Rozhodl se, že s tím musí něco udělat, a tak začal přemýšlet. Napadlo ho, že by si mohl ke svému oblečení přišít kapsu a do té peníze uschovat. První pokus dopadl tak, že mu manželka oblečení vyprala i s penězi. „To snad ne!“ křičel vztekle Patrik, když mu to žena řekla. Patrik se však nehodlal vzdát. Po chvíli přemýšlení vykřikl: „Už to mám!“ Vzal si nějakou látku a začal šít. Trvalo to nějakou dobu, ale když byl Patrik hotov, tvářil se velmi spokojeně. „Podívej se, ženo,“ řekl Patrik držící v ruce látkový předmět, který se podobal dnešní peněženke.

Patrikův vynález měl ve světě úspěch a začal se hromadně vyrábět. Postupem času peněženka měnila svůj tvar a velikost. V dnešní době je peněženka nepostradatelná a člověk si život bez ní nedokáže už představit. Málo lidí si však uvědomuje, že kdyby nebylo Patrika, ještě dnes nosíme váčky u pasu.

Jak mohl vzniknout zubní kartáček a zubní pasta

Vašek Záhoř, 7. B

Kdysi dávno, kdy lidé ještě lezli po stromech, žila jedna tlupa domorodců. Byla to malá parta lidí. Všichni se znali.

Jednou povídá jedna domorodkyně domorodci: „Hrozně ti páchne z pusy.“ Muž jí odpověděl: „Podívej se na ostatní i na sebe. Úplně všem nám páchne z pusy. Musíme si obstarat něco, co zabrání tomu, aby to tak bylo i nadále.“ Domorodkyně všem řekla, aby všichni hledali něco, co zabrání tomu, aby se jim i nadále linul z úst takový zápach. Všichni domorodci hledali a hledali. Nakonec muž, který byl vůdce tlupy, viděl, že před ním leží velký mamut. Už už chtěl všechny svolat na velkou hostinu, ale v poslední vteřince si to rozmyslel. Z mamuta vzal jednu malou kost, na konci ji obalil kůží a radostně zvolal: „Vynalezl jsem zubní chlupáček.“ Ostatní se ho ptali, proč zubní chlupáček? On jim odpověděl: „Zubní, protože je na zuby, a chlupáček, protože kůže na něm je chlupatá!“ Všichni svolávali: „Hurá, hurá.“

O tři tisíce let později. Jsme v devátém století. Jednou psal jeden spisovatel knihu a místo chlupáček napsal kartáček. Bylo kolem toho velké pozdvižení, ale ten název už se vžil, takže místo zubního chlupáčku máme dnes zubní kartáček.

Ve čtrnáctém století v Čechách vládne Karel IV. a vládne velice dobře. Jednou řekl svému věrnému sluhovi: „Poslouchej, není pro lidi dobré, aby si čistili zuby jen vodou. Dej příkaz, ať se všichni vědci sejdou a pokusí se vynalézt něco, co by se na kartáček dalo.“ Sluha dal příkazy a vědci pracovali dny a noci. Moc se jim ale nevedlo. Jeden měl věc na čištění moc řídkou, druhý až moc hustou, nějaká moc páchla, nějaká zase voněla tak, že dotyčný byl při čištění omámen. Až jeden vědec z Řecka, jmenoval se Heros Pastos, vynalezl něco, co nebylo řídké ani husté, nevonělo to ani nepáchlo a pojmenoval to po sobě. PASTA.

Dnes už mají pasty různé vůně i příchutě. Vyrábí je například Odol, Sensodyne, Elmex, Colgate, Signal a další. A už nikomu není cítit z pusy jako před tisíci lety. Snad jen, když si někdo zuby zapomene vyčistit.

Fantasy příběh

Lenka Leitlová, 7. A

Kdysi dávno žil jeden mladý pán, který se jmenoval Robin. Robin měl dceru jménem Klér. Klér žila se svou matkou daleko od malé vesničky, kde bydlel její otec Robin.

Jednoho krásného slunečného dne se Klér rozhodla podívat se za svým tátou. Přišla k domu, zaklepala na dveře, pomalu do dlaně uchopila kliku a dveře pootevřela. „Je někdo doma?“ zavolala. Její tenký hlásek se rozléhal po celém domě a najednou k ní přiběhl pejsek, který se jmenuje Monty. Klér povídá: „Montíku, kde máš páníčka?“ Pejsek štěkne a rozběhne se přímo ke svému páníčkovi. Klér pomalu kráčí za ním. Robin s úsměvem Klér přivítá a obejmě ji. Zeptá se jí: „Jak ses celou tu dobu měla? Co je u vás doma nového? A jak se má maminka?“ Klér mu všechno povyprávěla a odešla si vybalit své věci do pokoje v podkroví.

Když si Klér vybalila všechny věci, tak se šla podívat, co všechno se v domě změnilo. Procházela se po všech různých částech domu, až narazila na tátovu pracovnu. Najednou přišla do pracovny, kde bylo spoustu nových a zajímavých věcí. Klér se začala vyptávat: „Tatí, kde jsi vzal tyhle všechny malinký človíčky, ti byli živí? A co je to za podivné přístroje?“ Robin začal vysvětlovat: „Víš, Klér, za tu dobu, co jsi tady nebyla, jsem se začal zajímat o tyhle malé lidičky. Jsou to spíše skřítkové, ale malincí doopravdy jsou. A tohle zařízení, které jsem vynalezl, mi umožňuje je vidět větší, než jsou ve skutečnosti. Do lesa, co je hned tady za domem, jsem umístil čtyři kamery, které snímají pohyb a zvuk těch skřítků.“

Klér nemůže uvěřit tomu, co jí její táta řekl. Rozhodla se, že se půjde podívat do toho lesa za domem. Otevřela dveře od domu a Montík vyběhl jako blesk a zamířil přes louku rovnou do lesa. Klér zabouchla dveře a rozběhla se za ním. Když doběhla do lesa, tak se podívala na blankytně modrou oblohu a najednou spatřila cosi letícího k zemi. Viděla, jak to dopadlo na zem, a tak se rozhodla, že se půjde podívat blíže. Zjistila, že se jedná o lesní vílu. Víla byla velice půvabná. Držela v ruce poupě a pronesla: „Tohle pupě, co ti dám, musíš hlídat a starat se o něj, dokud nerozkvete.“ Klér si vzala poupě a zeptala se: „Co jste vlastně zač?“ Ale odpovědi už se nedočkala.

Vzala poupě do dlaně a pevně ho stiskla. Najednou začalo hřmít, blesky litaly a Klér se ocitla mezi malinkými skřítky. Poupě bylo totiž kouzelné a Klér zmenšilo do velikosti skřítků, které její táta pozoroval.

Jeden ze skřítků povídá: „Pojď s námi, musíme poupě schovat na bezpečné místo, aby ho nemohl nikdo ukrást.“ Klér souhlasila a vyskočila na velkého barevného ptáka. Skřítek písknul na povel a pták se rozletěl směrem k obloze. Klér se jednou rukou pevně držela

skřítku, který ptáka řídil, a v druhé ruce pevně svírala poupě.

Cesta trvala dlouho, ale nakonec dolétli na místo, kde byla studánka s křišťálově čistou vodou. Klér seskočila dolů. Rozhodli se, že dají poupě do studánky, kam dopadal měsíční svit. Poupě pomalu začalo rozkvétat. Klér se zeptala jednoho ze skřítků: „Tulko, co se vlastně stane, až poupě rozkvetne?“ Tulka se zamyslí a odpoví: „Víš, ta krásná víla, co ti to poupě dala, byla naše královna. A to poupě zvolila proto, aby vybralo novou královnu, která nám bude vládnout.“ Klér přikývla a usmála se.

Poupě při měsíčním světle rozkvetlo a zvolilo novou královnu. A od té doby tam vládne. Klér se zase vrátila do svého původního života. Její táta byl velmi šťastný, že viděl spoustu skřítků a že se Klér vrátila zase zpátky domů.

Fantasy příběh

Lucie Demeterová, 7. A

Tento příběh se odehrává v daleké budoucnosti. Vypráví o elfské dívce Peete. Na planetě Zemi zbývá jediný kontinent. Severní Amerika. Ta jako jediná vydržela všechny války, které se zde za posledních tisíc let odehrávaly.

Při válkách zahynulo mnoho lidí, někteří šokem z Mutů, kteří chtěli ovládnout naši planetu, někdo v zápalu boje. Teď Mutové mají v plánu pozabít zbylé lidi, elfy, vlkodlaky a čaroděje, aby mohli vytvořit novou rasu. Nová rasa by měla za úkol zničit celý vesmír. V táboře se ozvalo slabé zasténání. Byla to Peeta, které vzlykala nad fotkou svých rodičů. Její rodiče měli jen ji. Minulou noc se z ní stal sirotek. Vzpomínala na poslední bitvu s Muty. Ta vzpomínka v ní vyvolávala jen zoufalství. „Přišla jsem o vše,“ zašeptala do prázdného a vymrzlého pokoje. Zazněl poplašný gong. Něco se děje, pomyslela si. V táboře vypukl zmatek. Peeta vylezla ze stanu a pohlédla na nebe. Už se objevovaly obrysy mutských vznášedel. Rozběhla se k výbroji. Na záda si hodila luk s toulcem a do ruky si vzala oštěp. K opasku si přidělala pochvu s mečem. Tenhle meč pro ni byl velice důležitý, kdysi patřil jejímu otci. Dal jí ho k šestým narozeninám. Možná už uběhlo od toho dne deset let, ale meč byl pořád dostatečně ostrý a nezlomný. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že za ní stojí Mut. Trhla sebou a zavrčela na něj: „Ty zrůdo! Zabil jsi mi rodiče!“ Mut vykulil černé temné oči. Do očí se jí opět vracely slzy. V hlavě se jí začal rodit neurčitý plán. Přestala vnímat okolí, takže si ani nevšimla, jak na ni Mut míří nožem. Už už ho chtěl vrhnout, když se najednou skácel k zemi. Nad jeho tělem se objevil vlkodlak Ren. Udělala gesto, kterým mu děkovala. Pokynul jí hlavou a odešel. Vyrázila směrem ke koním, ale

sama dobře věděla, že to nebude lehká cesta. Cestou zabila čtyři Muty a pak konečně spatřila koně. Po táboře se rozezněla vítězná fanfára, což znamenalo, že král Mutů je mrtev.

Přemýšlela nad tím, jestli udělala něco, aby pomohla vyhrát tohle napadení. Jistěže pomohla, také zabila nějaké nepřátele. Její elfská rychlost byla k nezaplacení, vždy byla krok před svým protivníkem, i když byl o dvě hlavy větší než ona. Nad táborem se vzneslo vznášedlo a promluvil z něj hluboký a drsný hlas: „Tím, že jste zabili krále, jste si sami zvolili smrt. Nikdy nebudete mít navrch. Mutové jsou jediná rasa, která může nahradit draky. Připravte se na tu největší válku, jakou kdy tahle země pamatuje!“ Mezi stany se začaly tvořit hloučky válečníků a jejich žen. Peeta si tady přála mít své rodiče, kteří by ji ujistili, že tuhle válku můžou vyhrát. Peetin tatínek byl pravou rukou jejich vůdce Artura.

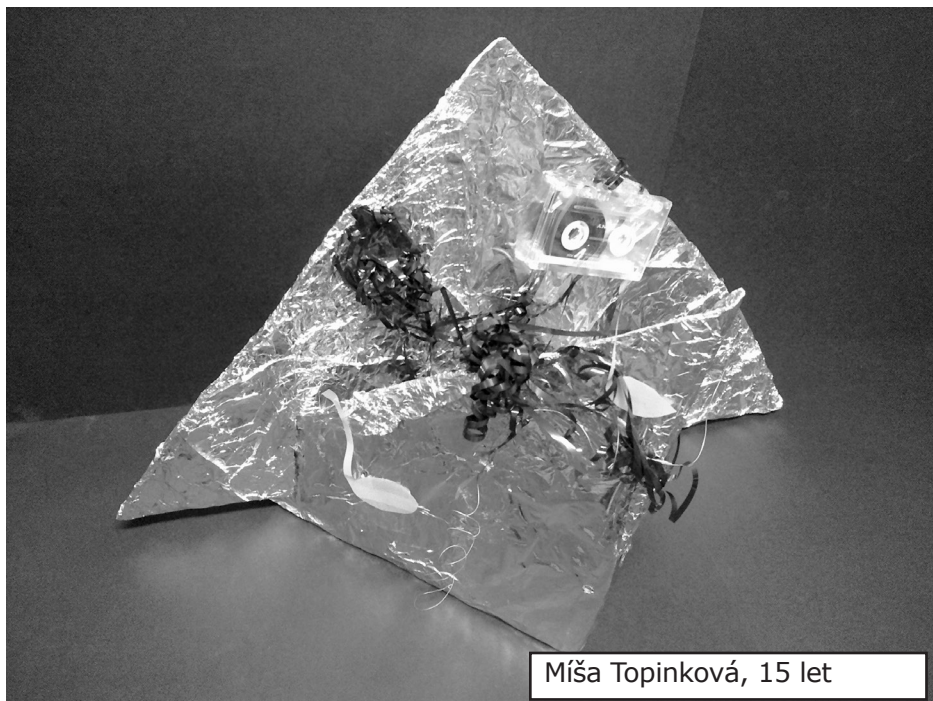
Lidé pohlédli vzhůru. Na vysoké plošině stál Artur. Nevypadal zrovna nejím, měl na sobě krvavé kruhové brnění a z meče mu odkapával zelený sliz. „Tuhle válku vyhrájeme. Nemáme moc bojovníků, ale máme něco cennějšího! Máme odvahu a sílu. Máme neuvěřitelně rychlé elfy, nesoucité vlkodlaky, nebezpečné čaroděje a lidi, kteří chtějí zemřít pro svou zem, svou rodinu a krajinu...“ Jeho hlas se pomalu vytratil. Měl pravdu víc, než si myslel. Peeta zvedla svůj meč nad hlavu a z plných plic zakřičela: „Za svobodu!“ Trvalo jen moment, než se ozvala odezva. „Za svobodu!“ křičeli vojáci po celém táboře, přidal se dokonce i Artur. Teď už v ní plápolala malá naděje. V noci nezamhouřila ani oko. Zrovna vylézala ze stanu, když se k ní přiblížil vůdce. Díval se na ni a v očích mu byla vidět prosba. „Peeto, měli bychom si spolu pohovořit.“ Naznačila mu, ať jde do jejího stanu. Vklouzla za ním. Nabídla mu občerstvení a něco k pití, on však odmítl. „Já bych měl být ten, kdo něco nabízí. Minulou noc pro mě zemřel tvůj otec, a proto bych ti chtěl nabídnout, aby ses stala mou dcerou. Vychoval bych tě jako vlastní dceru. Po mé smrti bys převzala mou funkci. Byla bys nová vůdkyně,“ přerušil ticho jeho hlas. Než stačila odpovědět, byl pryč. Seděla bez hnutí na posteli a přemítala nad jeho slovy: „Byla bys nová vůdkyně.“ Ta nabídka byla lákavá a její táta by si určitě přál, aby to přijala. Byla příliš rozrušená, než aby mohla rozumně uvažovat. Její poslední myšlenka byla, že to odmítne. Nikdo nemůže nahradit její rodinu.

Peetu probudily výkřiky. Jako předchozí den se vyzbrojila. Vzala si toulec s lukem a hodila si je na záda. Pochvu s mečem si přidělala k opasku a do ruky si vzala oštěp. Vyběhla ze stanu a rozhlédla se kolem sebe. Krajina se hemžila Muty. Zahlédla pár vlkodlaků, jak se pomalu blíží k mutským katapultům. „Do boje!“ ozval se Arturov hlas. Peeta se rozběhla za ním. Někdo ji předběhl. Byl to Mut. Udělal svou velkou rukou do Arturovy hlavy a probodl mu záda. Sklonila se k umírajícímu Arturovi a zašeptala mu: „Přijímám.“ Usmál se a zavřel

oči. Už nedýchal. Mutů stále přibývalo, zdálo se, že jejich počet je neomezený. Peeta doufala, že se stane nějaký zázrak.

Pomalu se blížil soumrak a Mutové začínali vyhrávat. Peeta vylezla na nejbližší vysoký kámen a zvolala: „Bojovníci! Artur je mrtev a my teď pomstíme jeho smrt. Za svobodu!“ Odezva na sebe nenechala dlouho čekat. Jako by to vojáky „nakoplo“. Začali zabíjet Muty po deseti náraz. Po dvou dnech zápasení padl poslední Mut. Vyhráli.

Jako vždy dobro vyhrálo nad zlem. Peeta se stala novou vůdkyní. Amerika se nepotopila. Ostatní potopené kontinenty na dnech oceánů se vrátily zpět na svá místa. Mutové se stáhli na svou planetu a nikdo o nich už nikdy neslyšel.

Míša Topinková, 15 let

8. ROČNÍK

ÚVAHA

DOMOV, MOJE MĚSTO, MOJE VESNICE

Co mám ráda na naší vesnici

Michaela Šimková, 8. tř.

Žiji v malé vesničce jménem Hlohová. Moc se mi tu líbí, chtěla bych tu žít i v dospělosti. Proč se mi tady tak líbí a co mám na naší vesničce ráda?

Tak především mohu žít v rodinném domku s celou svou rodinou- rodiči, sestrou, strýci a s babi a dědou. Do bytu v bytovce bychom se určitě všichni nevešli... A také bych tam nemohla mít své domácí mazlíčky - dvě kočky, kocoura a křečka. Na zahradě za domkem se dá krásně posedět se všemi členy rodiny u ohýnku. To je pohodička. Ráda mám také chvíle, které trávím se svými kamarády a kamarádkami. Připadá mi, že si s nimi rozumím lépe než se spolužáky například ze Staňkova. Asi to bude tím, že jsme spolu odmalička vyrůstali. Při našich hrách se můžeme plně vyřádit na dětském hřišti kousek od našeho domku. Je to velká travnatá plocha, kde si můžeme dělat, co chceme, a nikdo nás neokřikuje.

Vůbec je v naší vsi parádní ticho a klid, protože tudy nevede žádná hlavní silnice, po které by se valily kolony rámusících aut. Když otevřu okno, slyším zpívat ptáky. Tedy obvykle slyším zpívat ptáky. Teď zrovna nemají ptačí zpěvy šanci, protože soused právě nastartoval sekačku a začal sekat trávu.

Jsou také v naší vsi věci, které ráda nemám? Tak třeba mi tady vadí strašné díry v silnici. Když jedu na kole, musím mezi nimi kličkovat! Naštěstí už na opačném konci vesnice začala rekonstrukce silnice a brzy by měla dorazit i k nám, takže tahle nepříjemnost je jen dočasná. Nevýhodou také je, že ve vsi nestaví autobusy do Plzně. Do Staňkova to ale není daleko. A odtamtud se dá jet autobusem nebo vlakem kamkoliv.

To, co mám ráda, jasně převažuje nad tím, co se mi nelíbí. Naše vesnice je sice malá, mně tady ale nic nechybí. Takže bych naši vesničku za nic nevyměnila.

Proč žiji ráda v našem městě

Adéla Martínková, 8. tř.

Od osmi let bydlím v menším městečku jménem Staňkov. Občas uvažuji, jestli bylo lepší bydlet v Plzni, nebo zde. Vždycky řeknu, že Staňkov je prostě lepší. Za těch osm let mi přirostl k srdci.

Za tu dobu, co zde bydlím, jsem si našla spoustu přátel. Většinou jsou to holky, ale občas mi přijde, že si s kluky rozumím prostě víc. A proč? Protože mě nudí, jak ostatní holky běhají po krámech, stěžují si, že jsou tlusté, a tak podobně. To si vážně můžou v mé přítomnosti odpustit. Kluci tohle neřeší, ale také mají své chyby. Moc ráda chodím s kamarády ven. Ve Staňkově je spoustu nádherných míst. Třeba u jezu, v lesíku nebo na louce. Jen tak si sednout, popovídat si a pozorovat přírodu. Už jen pro tyto lidi a úchvatné okolí mám Staňkov ráda.

V Plzni je na každém rohu nějaký obrovský nákupní dům. Tady ve Staňkově je jen pár malých krámků. Popravdě mi to ani trochu nevadí. Denně přecpané parkoviště před obchodem, miliony regálů, kde stejně nikdy nenajdete to, co hledáte, a navíc strašlivě dlouhá fronta před kasou, protože zrovna dnes se všichni zbláznili a šli nakupovat. Ne, to mi vážně nechybí.

Občas uvažuji o tom, proč mám vlastně Staňkov tak moc ráda. Myslím, že to také je přírodou, která město obklopuje. Už odmalička mám přírodu velmi ráda a tady je jí spousta. Kam se kouknete, tam roste nějaký strom, keř nebo květiny. Naším městečkem protéká také řeka Radbuza, která pramení v Českém lese a vlévá se do Berounky v Plzni. V létě se v ní dá i koupat, i když je občas dost studená. S kamarády někdy chodíme do Čermenského lesíka, kde si jen tak sedneme a sledujeme přírodu.

Nikdy jsem vlastně nepřemýšlela, že bych se měla vrátit do Plzně, i když tam na víkendy jezdím k tátovi. Staňkov je moc krásný, často uvažuji, jak jsem ráda, že tu mohu bydlet.

Domov je ...

Ondřej Felix, 8. tř.

Co je domov? Místo ve své podstatě výjimečné. Pro každou věkovou kategorii jinak důležité.

Malé dítě vnímá domov jako prostor, kde si hraje, spí, mazlí se s rodiči či sourozenci. Poskytuje mu to nejdůležitější - lásku jeho blízkých. Aspoň si to myslím.

Pro mě je to místo, ve kterém trávím spoustu času. Místo, kde mám svou postel, stůl, ale také rybičky v akváriu a modrobílou andulku v kleci.

Vím, že až budu dospělý, svůj první domov opustím a společně s partnerkou založím domov vlastní. Vytvořím zázemí pro své děti. Doufám, že se mi to povede tak, jako mým rodičům, kteří pro mě a mé sestry připravili a vybudovali domov plný něhy, lásky a porozumění. Musím jim za to poděkovat.

Co bych dělal, kdybych svůj domov ztratil? Ano, stát se to může z vlastního či cizího přičinění. Určitě bych nesložil ruce do klína, ale začal bych od nuly. Vždy je naděje. A pokud máte zázemí v rodině, kde vám pomůžou, poradí nebo podají pomocnou ruku, jde to. Člověk musí chtít a věřit.

Dalším místem, kde se cítím doma a vnímám ho jako domov, je místo u mých přátel. Ti, když zrovna rodina není schopna nebo nemůže pomoci, pomůžou rádi. Dodávají sílu a chuť do života.

Doufám, že můj domov zůstane stále stejný, plný lásky a pochopení a že se sem budu chtít vracet stále i v dospělosti.

Domov je...

Jana Macánová, 8. tř.

Domov. Když tohle slovo zazní, většina lidí si představí dům z cihel, představí si budovu. Já to takhle nemám. Myslím, že by si lidé měli vybudovat domov podle svých představ, aby se v něm cítili co nejlépe.

Podoba mého domova je můj vlastní pokoj a rodina, která náš dům obývá. Je krásné, když se mohu podílet na jeho zkrášlování k obrazu svému. Skříňka sem, rádio na polici, lampičku na druhou stranu stolu, televizi mírně natočit a hned se lépe bydlí. Domov je pro mě víc než nábytek a věci v něm. Jsou to i tváře, které doma potkávám, které znám a vím, že mne chápou. Je to má rodina. Můj bratr, můj tatka, moje mamina a v neposlední řadě já.

Někdo svůj domov našel až v zahraničí. Ať už to bylo dobrovolně nebo z vůle jiných. Hodně lidí mění svůj domov kvůli práci. Nejtěžší

to podle mě mají emigranti, kteří se stali nepřáteli režimů. Někteří odcházeli čestně s hlavou pyšně vzhůru, jiní kličkovali pod palbou.

Jsou však i lidé, kteří svůj domov nemají nebo o něj přišli. Těmto lidem se snažíme život co nejvíce ulehčit.

Jako malá jsem si hrála s panenkami. Udělala jsem jim domeček z krabice od bot. Vybavila jsem ho nábytkem z různých krabiček, aby se také cítily hezky.

Až budu velká, chtěla bych si svůj domov vybavit podle svých představ, aby se mi v něm žilo krásně. Chtěla bych, aby z domova vyzařovala pohoda, klid, teplo rodinného krbu a hlavně láska.

Chtěla bych, aby lidé mohli číst moje myšlenky?

Leona Augustinová, 8. tř.

Chtěla bych, aby lidé mohli číst moje myšlenky? Někteří lidé si pravděpodobně tuto otázku pokládají vždy, když slyší nebo čtou o lidech s nadpřirozenými schopnostmi, kteří údajně umí číst myšlenky ostatních lidí.

Podle mě je to úplný nesmysl. Jak by někdo mohl číst cizí myšlenky a nezbláznit se z toho? A jak by vůbec mohl číst cizí myšlenky? Když se nad tím zamyslíte, bude vám jasné, že se nás jenom snaží vyděsit, abychom si koupili jejich knihy a filmy.

Kdyby všichni uvěřili, že existují čtenáři myšlenek, chtěli by zjistit, jak se proti nim bránit. To je stejné jako s upíry a vlkodlaky. Kdyby lidé věřili v existenci upírů, okamžitě by vykoupili veškerý česnek. Ale na čtenáře myšlenek prý žádná zelenina nezabírá. Jedinou možnou obranou je kontrolovat si myšlenky.

A to ani nemluvím o tom, jaké by to bylo, kdyby úplně všichni mohli číst myšlenky. Představte si, že byste s někým mluvili a on by poznal, že si myslíte pravý opak toho, co říkáte. To nezní moc dobře, že? Lidé by nemohli být blízko sebe, protože by zjistili tu „strašnou“ pravdu. Já bych tu pravdu asi nechtěla znát.

Zkrátka a dobře, čtení myšlenek patří do knížek nebo filmů, do reality ne. Takový zmatek by asi naše planeta nevydržela. Asi je dobře, že o čtení myšlenek mluvíme jen v podmiňovacím způsobu.

Jsmo ve vesmíru sami?

Jakub Schenk, 8. tř.

Rád bych se zamyslel nad tím, jestli jsme ve vesmíru sami. Myslím si, že nikoli. Možná, že mimozemšťané jsou blíže, než si myslíme, ale jestli budou přátelští, nebo nepřatelští, to zřejmě neovlivníme. Jestli nám budou rozumět, nebo se budeme muset učit jejich řeč, nebo jestli snad budou mít překladač všech existujících jazyků? To není známo.

Vesmír je podle nás stále se rozšiřující prostor, který se nám může jevit jako nekonečný. Ale víme toho tak málo. Vesmír může mít na konci jednu bránu, která nás přenese do úplně jiného vesmíru, nebo nás může přenést zpět do sluneční soustavy, anebo rovnou k nám na planetu Zemi.

Jak by vlastně vypadal takový mimozemšťan? Čím by se lišil od nás – lidí? Domnívám se, že by mohli žít na planetě s ohromnou gravitací, která by nás lidi úplně rozdrtila. Oni by se však u nás vznášeli, nebo by skákali do ohromné dálky, ale na své planetě by mohli žít stejně jako my tady na naší planetě Zemi. Nebo by mohli žít pod vodou, ale nedýchali by kyslík za pomoci žaber, ale třeba vodík, kterého je ve vodě spousta. Také by mohli být tak malí, že by se jich vešlo deset na zrnko máku, nebo naopak obří tak, že by se na článek jejich prstu vešly tři dospělé osoby.

Občas se také zamýšlím nad tím, jak by to vypadalo, když by u nás přistáli přátelští mimozemšťané. Uvažuji nad tím, že by se lidstvo konečně sjednotilo a snažilo by se s nimi spřátelit a ukázat se v tom nejlepším světle. Naučili bychom se spolu komunikovat a vyměňovat technologie. Ale na každé světlé stránce se vždycky najde nějaký ten kaz. Na naší planetu se dostane nějaké zvíře nebo nemoc, které se nebudeme umět bránit, a skončí to špatně, nebo to naruší přírodu a organismy.

Mohl bych se také zamyslet nad tím, jak by to vypadalo, kdyby u nás přistáli nepřatelští mimozemšťané. Myslím, že by se rozpoutal chaos a bitvy mezi námi a nimi, což by bylo pro obě strany velmi špatné, zničující a mělo by to katastrofické následky.

Na závěr bych chtěl asi napsat, že pokud sem přistane něco mimozemského, tak že to určitě nebude žádný mimozemšťan, ale pouze nějaký přístroj. Každopádně, pokud nás mimozemšťané najdou dříve než my je, tak budou mít zřejmě vyspělejší technologie a přístroje.

Jsme ve vesmíru sami?

Leona Augustinová, 8. tř.

Někteří lidé tráví svůj čas hledáním důkazů o existenci mimozemšťanů. Někteří zase říkají, že viděli neidentifikovatelný létající objekt nebo strašidelnou postavu za oknem.

Ale jsou tyto dojmy pravdivé? U některých z nich se podařilo prokázat jejich nepravdivost. Často se jedná o výmysly lidí toužících po pozornosti. Vědci se zabývají prohledáváním cizích planet, ale je nutné říct, že zatím nenatrefili na žádnou vyspělou civilizaci, jejíž existenci někteří považují za samozřejmost.

Je ovšem možné, že v jednom z paralelních světů, jejichž existence mimochodem rovněž není potvrzena, se něco takového našlo. Vlastně je to téměř jisté. V jednom z paralelních světů ale v existenci mimozemšťanů nikdo nevěří. V jiném z nich už mimozemšťani obsadili „naši“ planetu. Vlastně to i mohl být ten stejný svět. Je jich totiž neko-nečno a může se v nich stát cokoliv. Zajímavé je, že Sheldon Cooper tvrdí, že v žádném z nich netančí, což je hloupost. V několika z nich tančit musí.

Někteří lidé jsou přesvědčeni, že někteří mimozemšťané jsou přestrojeni za některé naše sousedy. Tito sousedé mohou být zvláštní, ale pokud vím, nejsou z jiné planety. A už vůbec nemají připravit Zemi na mimozemskou invazi! Jak si to vůbec někdo může myslet? Další z řady konspiračních teorií, jejichž autor neměl zrovna pod čepicí.

Samozřejmě, že na knihách a filmech, které takhle straší lidi, se dá hodně vydělat. To ovšem neznamená, že by si lidi měli myslet, že všechno z nich je pravda. Život na jiných planetách může existovat, ale zdaleka nemusí být takový, jaký si představujeme. Kdo ví? Třeba někde v dáli žijí lidé, kteří jsou úplně jako my a přemýšlí, jestli jsou někde ve vesmíru jim podobné bytosti.

Slova, slova, slova. Přesto si myslím, že spolu málo komunikujeme...

Michaela Šimková, 8. tř.

Myslím si, že komunikace mezi lidmi je v životě důležitá. V dnešní době máme spoustu možností, jak spolu komunikovat. Lidé spolu nemusí osobně mluvit, ale díky mobilům a internetu spolu můžou komunikovat i na dálku.

Ale umíme tyto prostředky dobře využít ke komunikaci? Tak například já jsem si včera večer povídala s kamarádkou přes mobil o samých nedůležitých věcech- o nakupování, šatech, oblečení a o tom, co jsem měla k večeři. Takže samá nedůležitá slova, slova, slova...

A přitom jsem jí neřekla, jak ji mám ráda a jak je pro mě důležitá. Já myslím, že by si takovéhle věci měli lidé říkat.

Také se mi před časem stalo, že jsem se s kamarádkou pohádala kvůli nevhodnému výroku, který mi vyletěl z úst. Kdyby si moje kamarádka byla jistá mými city, určitě by mi takové úlety více tolerovala.

Z toho vyplývá, že při vzájemné komunikaci by měli lidé používat méně slov, ale říkat si především to důležité.

Nejcennější, co mám

Jiří Steiner, 8. tř.

Nejcennější, co mám, je zdraví, láska a rodina. Většina lidí si myslí, že cenné věci musí být hmatatelné, ale tito lidé se pletou. Cenné věci jsou hlavně duchovní. Každý z nás má v sobě cennou věc. Je to život. Život se nedá koupit ani prodat, život se žije. Většina lidí ho promrhá, a ti, kteří ne, mohou být na sebe hrdi.

Já si chci svůj život hodně užívat, ale zatím většinu času trávím ve škole a na kroužcích. Jako dospělý bych chtěl vylézt na Mt. Everest, cestovat a projet se na slonovi v Indii, ale to jsou jen sny a asi se mi nevyplní.

Bohatí lidé si myslí, že když mají peníze, jsou šťastní, ale není to tak. Bohatým mužům záleží jenom na bohatství, a proto nikdy nepotkají pravou lásku, ale ženské, které je mají rády jen kvůli penězům.

Prosím vás o to, abyste svůj život žili naplno. Tímhle základem si stavíte velmi slibnou budoucnost. Bohatství je jen předsudek, ale i ten nejchudší člověk, který má rodinu, která ho má ráda a za kterou se může vrátit, když je mu smutno, je šťastný člověk.

Počítač - přítel, nebo nepřítel lidstva?

Petra Brožová, 8. tř.

Počítač je užitečná věc a velkolepý vynález lidstva. Ale i přesto tak trochu přemýšlím nad tím, jestli nám počítač škodí, nebo pomáhá. Stane se snad počítač naší zkárou?

Nedokážu si život bez počítače představit, je pro mne velmi důležitý. Pomáhá mi téměř ve všem. Často si stahuji různé písničky nebo filmy. Když mám napsat referát, vyhledám si obrázky zpěváků, spisovatelů a dalších známých osobností. Přesto lidé využívají počítač ke špatným věcem, například ke zveřejňování trapných fotek osoby, která o tom neví. Proč se tohle děje?

Někteří lidé si myslí, že počítače jsou k ničemu. To však není pravda. V mnohých případech nám pomohou vyhledat nebo vyřešit něco, s čím si nevíme rady. Mnoho počítačů se používá v kancelářích, nemocnicích a školách k ukládání důležitých informací. Počítač je velkým pomocníkem v práci. Na internetu si každý může najít potřebné informace, obrázky a videa.

Co je skutečnost a co ne? Znáte ty hry, ve kterých si hrajete na špičkového lupiče a máte za úkol vyloupit banku? Přesně takové hry mohou za růst agresivity u dětí, které nedokážou rozeznat realitu od jejich smyšleného světa. Hrají si na různé hrdiny, bojovníky, ale i zločince. Děti nemají tušení o tom, co je čeká ve skutečnosti. Žijí v představách toho, co není a nikdy nebude.

Je pravda, že s počítačem ztrácíme čas? Nejspíš ano, ale pouze v tom případě, že nedokážeme odhadnout, co je příliš. Každý si dokáže zapnout počítač, avšak málo z nás ho dokáže po vyhledání nutné informace hned vypnout. Měli bychom si rozvrhnout čas tak, aby nás počítač neomezoval. Lidé ztrácí mnoho času na facebooku a dalších sociálních sítích.

Můj názor je, že počítač je velmi užitečná věc, ale na druhé straně ovlivňuje myšlení. A my sami můžeme za to, že si vytváříme iluze o tom, co není. Nedokážeme si říct, co je moc. Bez počítačů by byl život těžší a zároveň neagresivní a delší. Jen my sami můžeme říct ne „počítačovému světu“.

Využití volného času

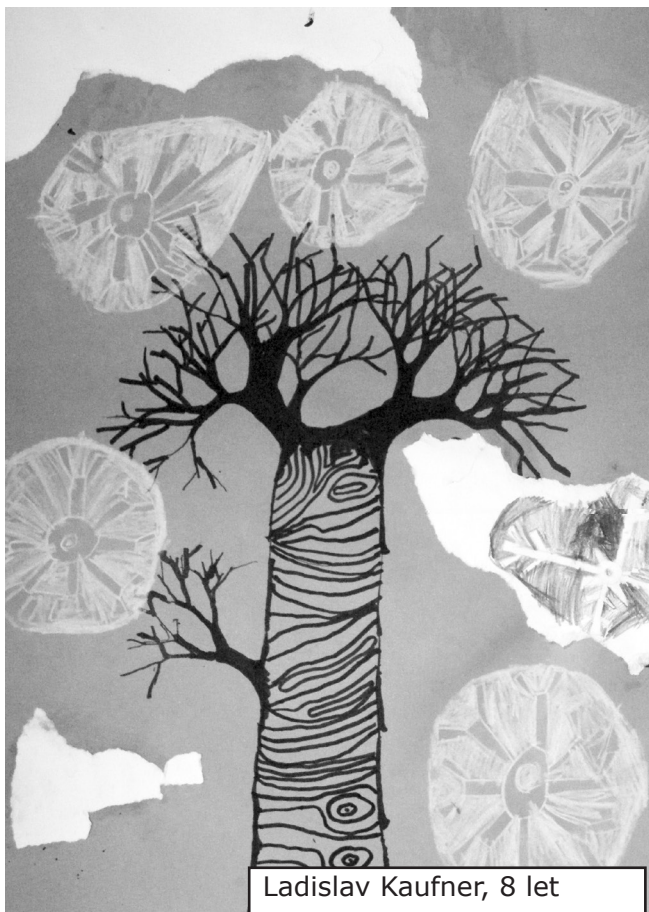
Jana Macánová, 8. tř.

Když se řekne volný čas, představím si velkou spoustu zábavy. Rozhodně by se člověk neměl nudit.

Existuje mnoho způsobů, jak zabít volný čas. Mám spoustu koníčků, a tak mi nezbývá mnoho volného času. Pokud nějaký mám, ráda ho prožívám s přáteli, v přírodě nebo na nákupech.

Ať už využíváme volný čas jakkoli, neměli bychom se nudit. Nuda, co to je? Chvilé, ve které nemáme co dělat?

Na závěr mi dovolušte napsat malý recept proti nudit. Přátelé, spánek, příroda, tanec, hudba, skauting. Vše promísíme a podáváme kdykoli.

Ladislav Kaufner, 8 let

JAK TO BYLO DOOPRAVDY

Konec ježibaby

Jiří Steiner, 8. tř.

Jmenuji se Esmeralda. Bydlím sama v lese v dřevěné chaloupce. Když začala chaloupka chátrat, zavolala jsem kamarádce z cukrárny. Ta mi postavila chaloupku celou z perníku.

Jsem vášnivá sběratelka známek. Kvůli nim jsem prolítala celý svět. Každý mi říkal, že mám přívětivou a milou povahu. Vyšly mi tři knížky o vaření a jedna o příbězích z lesa.

Jednou, když jsem vařila dort, protože jsem čekala důležitou návštěvu, zaklepaly na mě dvě děti. Holka a kluk. Vzala jsem je na zahradu a pohostila. Říkaly, že se ztratily, když byly na houbách, a nevěděly, odkud přišly. Ještě říkaly, že s nimi byl i táta, ale ten šel na druhou stranu. Půjčila jsem dětem mapu, aby přibližně ukázaly na místo, kde bydlí. Chvilí brouzdaly prstem po mapě.

Najednou do mého domečku vtrhla policie a zatkla mě. Zavolal ji jejich otec, aby je našli. Policisté si mysleli, že jsem je unesla. Říkala jsem, že jsem nevinná, ale děti raději nic neřekly a táta je odvezl domů. Nakonec jsem skončila ve vazbě, ale pro nedostatek důkazů mě pustili na svobodu.

Od té doby mě lidi vidí jako ježibabu, která unáší děti a potom je jí. Už jsem nikdy nevyšla z domu, jenom když jsem musela natrhat maliny a ostružiny, abych měla něco k jídlu. Neměla jsem žádné kamarády a ani přátele. A nakonec jsem zešílela a začala mluvit s kočkou, která by mě nikdy neopustila. A tak žiju dodnes sama.

Perníková chaloupka

Leona Augustinová, 8. tř.

Mnoho let (no, zas tolik ne) jsem žila v chaloupce z perníku, který jsem sama upekla. Brzo po nastěhování jsem začala prodávat svůj lahodný perník po celém světě.

Jednou jsem až do noci pekla perník, ale ta vůně přilákala dvojici malých nenasytých vyžírků, kteří se představili jako Jenda a Mary. Hned mi přišli podezřelí, ale ze slušnosti jsem je pozvala dál.

To jsem ještě netušila, co jsou zač. Rychle mi snědli celé zásoby perníku a chtěli pořád další. Říkali něco o tom, že je rodiče vyhodili z domu. Později jsem se dozvěděla, že Jendu a Maryho zavřeli do popelšovny, protože kradli v cukrárně s pistolí v ruce.

Utekli do lesa a náhodou našli můj dům. Byli tam hrozně dlouho a celou dobu mi hrozně nadávali. Proč mi říkali „stará hnusná je-žibaba“?! Když mi došel perník, začali okusovat stěny i strop. Snažila jsem se jim v tom zabránit, ale praštili mě lopatou po hlavě.

Potom si už pamatuji jen příjezd jejich otce v jakémsi bagru. Všichni tři odjeli a mě tam nechali ležet. Policistům řekli, že za všechno můžu já. Ti se o pravdu nezajímali a zakázali mi péct perník. Takhle to dopadne, když pozvete někoho cizího do domu.

O perníkové chaloupce

Martina Nová, 8. tř.

Žil tatínek, který měl dvě hezké, ale velmi zlobivé děti. Jednoho dne je vyvedl do lesa na procházku, aby neznečišťovaly životní prostředí. Z toho důvodu naschvál zanechal ratolesti v hlubokém černém lese, daleko od jejich malebné chalupy. Haranti chvilku po lese bloudili, vše, co jim přišlo do cesty, rozšlapali, mlátili klacky do stromů a hlasitě vyřvávali na celý les. Najednou jejich pozornost upoutalo vyhrávání a zjistili, že to je TV Slágr. Šli za zvukem. Na okraji lesa nevěřil Jěňa vlastním očím. Nadšeně zvolal: „Ty brdo, perníková chalupa!“ Mylně by se čtenář domníval, že aroma linouců se okny ven připomíná pardubický perník. Po chvilce i pomalejší Máří pochopila, o co se tady jedná, a vykřikla: „No bóže, perník jako perník!“ Přestože byli ještě školou povinní, začali uvažovat jako dospělí byznysmani.

Mezitím děti z okna zahlédla babička, zavýskla radostí a začala se těšit, že už nebude v chaloupce sama. To ovšem netušila, jaké výrostky s nekalými plány jí do cesty postavil osud. Děti neomaleně vtrhly do chaloupky a s neobyčejnou suverenitou se tam zabydlely. Jak by také ne, babičce obchod vzkvétal. Z vnějšku nenápadné ošuntělé stavení skrývalo ve svých útrobách veškerý komfort a technické

zázemí. Omladina denně pojídala burgry a coca – cola tekla proudem, pařila na PC střílečky a se svými stejně zkaženými druhy byla v kontaktu na sociálních sítích.

Po pár dnech babička hořce litovala své pohostinnosti, kdy se rázem z poklidného života stala služkou dvěma „spratkům.“ Děti násilím převzaly obchody a z babičky se stala žebračka.

V mém vyprávění jsem celou dobu uvažovala, jak by asi mohla klasická pohádka O perníkové chaloupce vypadat v dnešní „moderní“ době. Přestože v této době žiji a i já sama využívám některé civilizační výhody, ráda bych si ještě dlouho ponechala ve vzpomínkách krásné vyprávění o Jeníčkovi a Mařence, které jsem slýchávala z úst své babičky. A věřím, že v této podobě ji i já sama budu předávat dál.

O Šípkové Růžence z pohledu poslední sudičky

Jakub Schenk, 8. tř.

V jednom lese za řekou a za horou jsem si vařila polévku v mé malé dřevěné chaloupce a chystala se k jídlu. Vtom slyším BUCH BUCH BUCH, někdo klepal na dveře. Dojdu ke dveřím, otevřu a tam stojí moje kamarádka Emílie a ptá se mě, jestli také přijdu na ty křtiny královny dcery. Zeptala jsem se, jaké křtiny, že o ničem nevím, načež mi řekla, že to pošťák zřejmě spletl. Ale já jsem věděla, že to nespletl, protože mě král má z nás čtyř sudiček nejméně rád. Napadlo mě, že bych jim mohla osolit jídlo tak, aby jim nechutnalo. Pak mě napadlo podívat se do křišťálové koule, co král dělá. Viděla jsem, že si dělá starosti, že nemá dostatek stejných talířů, a proto mě musel z pozvaných hostů vypustit. A v tu rámu mě napadlo, že bych se tam mohla zjevit a popřát tomu miminu dostatek nádobí a věcí v domácnosti. A bylo rozhodnuto, zvolila jsem si tuto variantu.

O dni křtu jsem se zjevila uprostřed hlavní síně před tím, než třetí sudička stihla malé Růžence něco popřát. A hned jsem začala zaklínat, když v tom jsem se v zaklínadle přeřekla. Místo toho, abych jí v patnácti letech přičarovala nádobí, nábytek a jiné věci do domácnosti, jsem ji zaklela tak, že se v den svých patnáctých narozenin bodne o trn a umře.

Hrozně jsem se bála, že mě ti lidé zmrzačí a pohmoždí, a tak jsem jim utekla a už jsem o sobě nedala vědět.

Chtěla jsem tu chybu napravit, ale když jsem se ukázala, tak na mě hned vyběhli lidé s vidlemi, sekýrami a kameny, a proto jsem se už raději ani neukázala.

Rybářský prut

Martina Nová, 8. tř.

Dlouho trvalo, než na mě sehnali všechny kovové součástky. Když jsem byl vyrobený, dali mě do průhledného obalu a ze skladu jsem jel rovnou do obchodu. Moc jsem se těšil, až si mě někdo koupí. Chodilo okolo hodně rybářů a rybářek, ale nikdo si mě nevšímal. Byl jsem smutný.

Jednoho dne přišla do obchodu malá culíkatá holčička, která se jmenovala Martina. Začínala rybařit a nevěděla, jaký prut si vybrat. Martinin tatínek sáhl po mně a já byl moc šťastný. Konečně jsem se dočkal. Ale nejdůležitější bylo, když už si mě koupila, aby vůbec uspěla u zkoušek. Moc jsem jí držel palce.

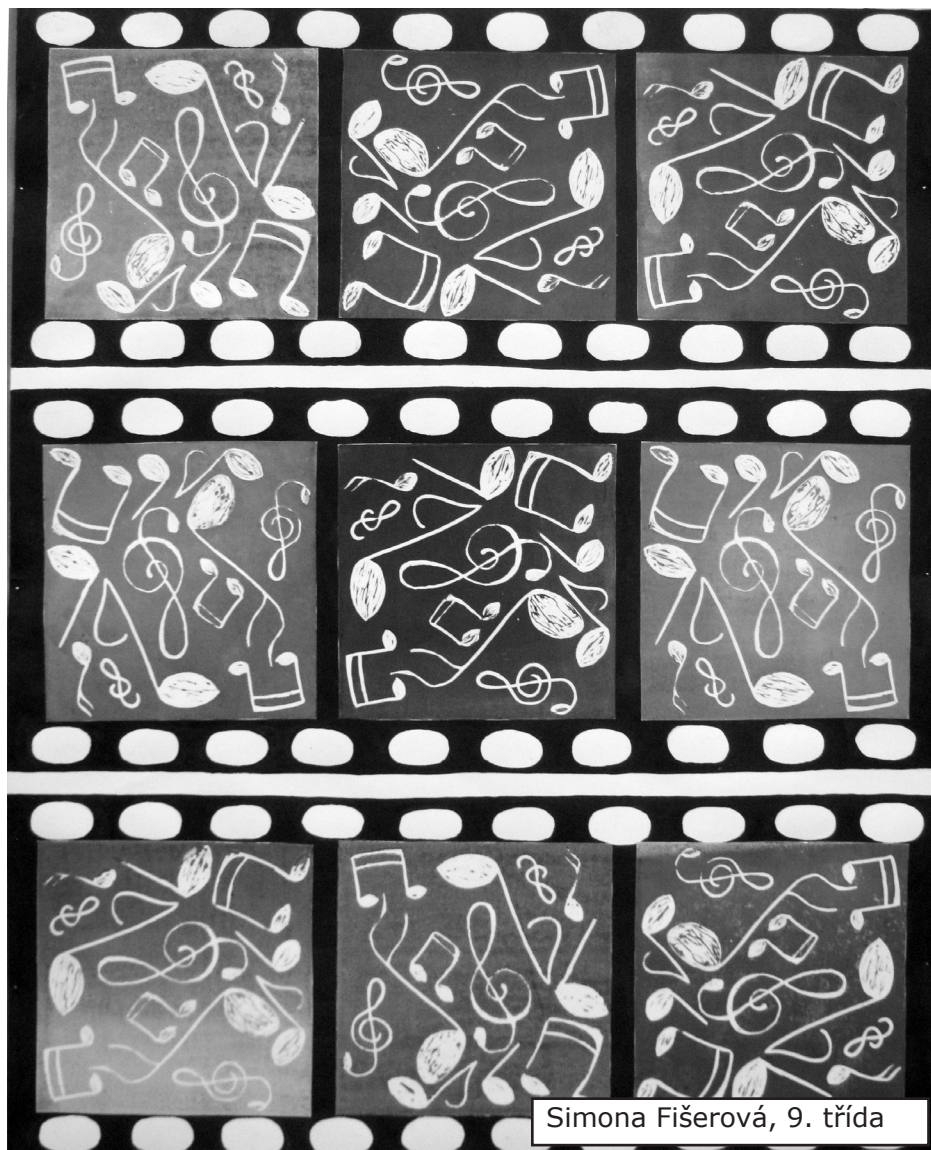
Přišla domů a nesla si povolenku. To znamenalo, že vše dopadlo dobře. Dala mě do zelené tašky, kde jsem měl spoustu kamarádů. Podběrák, olůvka, naviják, háčky, vlasce, vidličky, vezírek, pean, splávek, prak a mnoho dalších náležitostí potřebných k rybaření. A vyrazili jsme na ryby.

U rybníka navázala Martina háček a splávek, aby mohla nahodit. Na háček napíchla pěkného bílého červíka a pak, žbluňk. Háček s návnadou se potopil a na hladině se pohupoval červenozelený splávek. Nedočkavě jsem očekával, až se ke mně přiblíží nějaká ryba, ale pořád nic. I Martina na břehu už začínala být netrpělivá. A pak najednou splávek zajel pod vodní hladinu a já ucítil silné pnutí. Majitelka vyskočila a vší silou se mnou trhla, měl jsem pocit, že se snad zlomím a souboj s tolik očekávaným úlovkem nedopadne dobře. Snažil jsem se ze všech sil, abych malou rybářku nezklamal, když jsem se sám bál, abych se nezlomil na dvě půlky. Naštěstí náš souboj s vodním živočichem dopadl dobře a Martina si mohla vylovit parádního kapra. Dlouho očekávaný úlovek jsme si museli změřit. Ale protože se jednalo o první rybu, která se, jak známo, musí pustit, aby neměl rybář v následujícím roce smůlu, vrátila Martina rybu do vody.

Společné chvíle travíme dodnes, i když už nejsem nejmladší a sem tam potřebuji i nějakou menší opravu. Martina už nemá tolik času, a tak jsem vděčný za společně strávené chvíle u vodních toků.

Všem rybářům Petrův zdar.

Simona Fišerová, 9. třída

9. ROČNÍK CO SI ASI MYSLÍ...

Co si myslí moje jízdní kolo

Jaroslav Chuchel, 9. B

Ahoj, jsem kolo Jardy Chuchla a jsem spokojeno se svým majitelem. Moc se mi líbí projížďky po okolí jeho bydliště. Bylo jsem zakoupeno v Ramale v Chotěšově a patřím k značně rozšířené značce Galaxy. Tudíž potkávám své bratry docela často. Musím říci, že se o mě můj pán velmi dobře stará, po každé jízdě, při které se umažu a zašpiním, mě hned umyje a pořádně ošetří. Cítím se u něj velmi dobře.

Když jsem k němu přišel o Vánocích roku 2012, hned další den na mě nasadil stojánek, držák na pití, světla, brašničku a ještě říká, že to není všechno. Má v plánu na mě nechat namontovat kotoučové brzdy. Moc se těším.

Jeho bratr dostal stejné kolo jako jsem já, ale o mě se můj majitel stará lépe. Jednou si takhle povídáme, protože máme stejné místo na stání, ale s tím rozdílem, že já stojím na stojánku a můj kolega se tam válí jen tak pohozený. Tak mi říká, že by chtěl být na mém místě. Já se ho ptám: „ Proč???“ „Chtěl bych, aby se o mě někdo staral a opečovával mě stejně, nebo alespoň z poloviny jako tebe.“

Ale abych tady svého majitele jen nechválil, řeknu to takhle: Má i své mouchy.

Ale nejvíc se mi líbil den 28. 5. 2013 okolo osmé hodiny večerní. Už jsem se ukládal ke spánku, ale najednou mě probudily nějaké prapodivné zvuky. Po chvilce se zvuky přiblížily, až se otevřela vrata od mého místa na stání. Byl to můj majitel. Velmi mě potěšilo, že se na mě přišel podívat, když na mně teď nemůže jezdit. Je špatné počasí a to mě vůbec netěší. Ale alespoň mě vyčistil, naleštil a promazal mi řetěz. Moc jsem si tuto chvíli užil. Opustil mě až okolo desáté hodiny večer, když už byla tma.

Mám ho velmi rád, lepšího majitele bych si přát nemohl a ani bych jiného majitele nechtěl.

Dveře

Aneta Tůmová, 9. A

Denně na nás sahá plno lidí, pořád dokola nás někdo otevírá a zavírá a někdy se dočkáme i pořádného kopance. Uhodli jste, kdo jsme? Ano, jsme to my, dveře.

Každé ráno ve stejný čas okolo osmé to začne. Nejdříve plno dětí stojí před námi a bouchají a bouchají. A pak je to tady. Dokola se hýbeme ze strany na stranu, až nás z toho začnou bolet panty. A proč? Lidi se chtějí dostat dovnitř a my k tomu sloužíme. Dokážete si představit, kolik bacilů na nás přebývá? Miliardy. Tento kolotoč se opakuje pět dní v týdnu. Na rozdíl od našich kolegů a kamarádů vidíme všude, jsme totiž prosklené. Ale i pěkně špinavé. A proto k nám občas někdo přijde, umyje nám sklo, vyčistí kliku od všech těch bacilů a zamete před námi. Potřebujeme však i důkladnější opravy. Namažat panty, natřít rámy a někdy i spravit rozbité sklo. Naštěstí nejsme samy, bydlí v nás náš nejlepší kamarád, zámek. Ten se zase otáčí ze strany na stranu, až se mu z toho točí hlava.

Můžu vám říct, že být dveřmi je pořádná námaha. Ale i přes ty nepříjemné zážitky, co každý den zažíváme, se najde i někdo, kdo nás dokáže ocenit.

Satelit

Drahoslava Letáková, 9. A

Mým úkolem je stát na střeše celé měsíce i roky a sloužit lidem. Musím chytat signál a přenášet jej do televize. Někdy to bývá legrace, ale většinou to je velká dřina.

Za vše může počasí. V zimě je velký mráz a rozpíná mé tělo. Je to hrozné. Při bouřce je to nejhorší. Fouká velký vítr, ohýbám se a mám strach, že se zlomím. Navíc se bojím blesů. Když je mlha, tak se mi chytat signál nedaří. Stejně je nejlepší, když lehce svítí sluníčko a je jarní počasí.

Být satelitem má své výhody i nevýhody. Je tu dobrý výhled a někdy i dobré počasí. Můžu mít dobrý pocit z toho, že pomáhám lidem.

Co si myslí dveře

Nikolas Havel, 9. B

Vyrobili nás staří Mayové. Navrtali do nás bolestně panty. Když nás nasadili na opačné panty, byl to zajímavý pocit. Jen tak jsme tam visely, rozevíraly se a zavíraly, klidně i neklidně, brutálně i jemně.

Dnes je nám už několik tisíc let. Vystřídaly jsme tolik domů a pantů, že byste z toho valili oči. Taky jsme toho hodně viděly. Z něčeho nám bylo špatně, z něčeho dobře.

Nakonec jsme skončily v Základní škole Staňkov. Byly jsme nasazeny ve všech třídách. V ředitelně, v družině, v jídelně, prostě všude, kde si dveře mohou přát.

Teď jsme nasazeny v 9. B. Takoví haranti, hlavně nějaký Šimon! Ten po nás hází svoji svačinu. No viděli jste to někdy? Nebo s námi třískají tak, že byste nevěřili. Už nám vyměnili tolik plastových klik. Pořád říkají, že kdyby do nás dali kovovou kliku, rozdrásalo by nám to střeva.

Tak tohle je naše životní cesta. Jsme zvědavé, kde skončíme dál.

Co si myslí tužka

Jakub Svatek, 9. B

Každý den mě můj majitel používá a stejně jsem pro něj jen samozřejmostí za pár korun, kterou může v klidu ztratit. Můj život je krutý a bolestivý. Popíšu vám svoji každodenní činnost.

Probudím se v těsné místnosti plné mých spoluvězňů, které můj otrokář říká „Penál“. Ta se vzápětí začne otevírat. Když se zcela otevře, vejde do ní obrovská ruka a sáhne po některém z mých kolegů. Po chvíli vezme i nejsilnějšího z naší skupiny, ten se jmenuje „Guma“. Říká se, že majitel dře jeho tělo o kus papíru, dokud se úplně nezničí. Po nějaké době jsem na řadě já. Začne se mnou, jak říká, „Psát“. To se ještě dá vydržet, ale když mě pořádně přitlačí k papíru, moje spodní část to nevydrží a rozlomí se. Místo toho, aby mě odložil a já se mohla uklidnit nad ztrátou své části těla, uchopí mě za trup a vloží mě mezi dva nože a začne se mnou točit. Ostré nože se mi zarývají do nohou a vrací je do původního stavu. Při tomto procesu se bohužel zmenšuji a je mi jasné, že jednoho dne se úplně zmenším nebo mě někde ztratí.

Když končí můj krutý den, hodí mě bezohledně zpátky do místnosti k ostatním mučedníkům. Následně se ta místnost zase zavře a já můžu jen čekat na další den útrap a bolesti.

Co si myslí můj telefon

Markéta Kastlová, 9. B

Řeknu vám - to byla noc, taková námaha. Ona mi prostě nedá pokoj, stále po mně něco chce, abych pořád fungovala a myslela za ni, prostě katastrofa. Dnešní ráno nebylo zdaleka nejhorší. Večer na mně nařídí zvonění, protože chce ráno vzbudit. Když začnu zvonit, tak mi jednu břinkne a řekne: "Sklapni, pitomče," a vesele si spinká dál. Tohle chování dokáže naštvat každého, ne?

Největší makačka přichází o víkendu, nenechá mě ani deset minut v klidu. Já nevím, jak si zařídit alespoň malou chvíličku oddechu. Na takové zacházení nejsem stavěná. Dává do mě pořád nějaké drátky a poslouchá moderní praštěnou hudbu. No tohle není normální, celou noc poslouchat kašpary, krákorající tu jejich hudbu nebo jak tomu vlastně říkají.

Ale našla jsem řešení, jak z toho ven. Když už prostě nemůžu, jednoduše se vypnu a je klid.

Jo, nakonec mě sice zase zapne a nadává, co to vyvádím za blbosti, ale za ten klid to stojí.

Co si myslí dveře od naší třídy

Tomáš Krejčí, 9. B

Každý den se mnou mlátí. Každé ráno, když přijdou do školy, cloumají se mnou, protože je zamčeno. Pak odejdou někam za roh, přinesou konečně klíče a odemknou mě. A pak to začne jako každý normální den.

O přestávkách se mnou mlátí jak s kusem hadru, kopají do mě a dělají do mě díry. Když začnou házet jablkem po třídě a pokaždé mě trefí, to bych ,vylít' z pantů.

Myslím, že nejen oni se těší na prázdniny. Těším se i já. Myslím, že ostatní kamarádi na tom nejsou o moc líp, hlavně ti na klučičích záchodech. Ti už nemají ani panty a jsou slepení lepenkou. A o kámošovi z 9. A, o tom ani nemluví!

Co si o mně myslí židle, na které právě sedím

Martin Svoboda, 9. B

Já bych řekl, že židle, na které právě sedím, má docela velký problém. Nejsem zrovna nejlehčí, a tak bych chtěl vědět, co si o mně asi tak myslí.

Možná tohle: „Ten kluk, co na mě právě sedí, není zrovna nejlehčí a bolí mě z toho záda. On si jenom pohodlně sedí a poslouchá hudbu, zatímco já se tady můžu s tím tlustochem předřít. I když už na mě seděl i kluk z 9.A, který je ještě těžší než tenhle. Já bych chtěla vidět, co by dělal, kdybych si na něj taky sedla. Jé, to by se mi tak líbilo.

Už mě to moc nebaví, abych řekla pravdu. Už na mě sedělo tolik lidí, že bych to ani nespočítala. Řekla bych, že už mám odslouženo, ale oni pořád ne a ne.“

Podle mě si ta židle o mně myslí samé špatné věci. Vždyť už musí být prosezená, když je na škole skoro deset let a pořád slouží žákům.

S tou židlí jsem strávil devět let a je to super vědět, že mě má židle snad alespoň trochu ráda a nikam neutekla, ani se nezlomila, nepraskla, neohnula. Je to super židle. Doufám, že se o ni bude dobře pečovat i po zbytek let, co tu nebudu. Odejdu na střední školu, kde si najdu další židle, na kterých budu rád sedět čtyři roky, než odmaturuji.

Co si myslí (můj) mobil

Zuzana Valečková, 9. B

Jmenuji se Samsung GT- S5230 a nejsou to ani dva roky, co jsem se narodil v jedné z největších společností světa v Jižní Koreji. Dodnes lituji, že jsem se nechal potáhnout červenou barvou, protože černá je praktičtější a hodí se ke všemu.

Ovšem moje kamarádka Zuzka, kvůli které jsem putoval až do Česka, toho nelituje. Má mě ráda takového, jaký jsem, a to mám plno vad. Popravdě řečeno, nejsem moc chytrý, protože nemám android, wifi, apod.

Poprvé jsem Zuzku spatřil o Vánocích, když mě s velkou radostí vybalovala z balíčku pod stromečkem. Hned si se mnou začala hrát, dokonce se se mnou i vyfotila. Až doteď mám tu fotku u sebe a nikdy se mi nepřestane líbit.

Jenže s těmito slastmi nastaly i strasti. Nejprve jsem jí spadl při nešikovném vytahování klíčů z kapsy, od té doby mi vypadává zadní kryt, a poté si ke mně začala ukládat mnoho věcí, třeba fotky

(ty mi moc nevadily), ale horší to bylo s písničkami, ty mě okamžitě zahltily a já pořád zpomaloval a zpomaloval.

Zaplaťpánbůh nastal šťastný den a Zuzka mi pořídila novou kamarádku Paměťovou kartu. Zase jsem byl v pořádku, rychlý jako blesk a zdravý jako rybička. Jsem rád, že mě neodkopla a má mě ráda dodnes.

Život sterea

Pavel Svatek, 9. B

Je zhruba jedenáct hodin ráno. Všechno funguje v nejlepším případě na poloviční výkon... Tím VŠECHNO myslím sebe a zejména pak lidi. V jednom rohu se probouzí zhruba čtyřčlenná skupina radikálních pubertáků, co právě zažívá ethanolové blues. Kousek od nich ještě spí zhruba stejný počet dvacetiletých, kteří kromě tvrdého alkoholu vyzkoušeli i něco víc, a nejvíce místa pak zabírají ti nejrozumnější, svírajíce křečovitě pěsti, aby jednak přestáli ten šílený chaos a jednak aby zadrželi žaludeční proud. Sem tam do sebe sypou léky, aby jim bylo lépe, avšak většina z nich se zase odebírá k toaletám.

I přesto jim ale závidím. Být tak člověk, nemusel bych hodiny, dny a měsíce přemáhat tu šílenou bolest, jež vystřeluje po celém těle za obecného veselí a elánu. Mezitím, co se všichni smějí, líbají, řvou, skáčou z oken, aby ukázali, že jedno promile vám dá křídla, já trpím a neustále přehrávám jednu skladbu za druhou. DJ neustále zesiluje můj výkon a hlasitost, až mi z toho vrže uvnitř mezi vším možným, co se ve mně nachází. Zní to možná směšně, ale občas mi to tak leze do drátů, že se i modlím, aby mě nějaký ten „slušný člověk“, jenž na mě až s nezdravým zájmem hledí dlouhé hodiny, popadl a odvezl k sobě domů, kde bych nemusel hrát doslova na plné pecky.

Kéž by se tak našel nějaký ministr, který by se rozhodl nás zastat a navždy zbavit toho nonstop života, kdy se z našich těl valí jedna slabomyslná melodie za druhou, aby nás na dvě hodiny vypnuli a zase zapnuli.

Neříkám, že život plný diskoték je k zahoezení. Kdepak... První tři týdny si říkáte, že je tento styl naprosto super, pak to ale ve vás jednou křupne a už všechno vidíte jinak. Snad někdo zřídí stereový důchod nebo něco na ten způsob, abychom si i my občas oddychli.

Jeden den jako Claus Schenk von Stauffenberg

Míša Topinková, 9. B

Jsem plukovník, který připravil atentát na Hitlera. K atentátu mělo dojít 20. července 1944 v budově zvané Vlčí doupě.

Nebylo lehké připravit takovou akci, ale samozřejmě to nebylo ani nemožné. Dali jsme dohromady silnou nálož, která měla Hitlera na místě zabít. Opatrně jsme kufr s výbušninou umístili za kytku stojící přesně za jeho zády. K výbuchu došlo během porady. Sledoval jsem budovu, ve které se to celé odehrávalo, z bezpečného úkrytu. Je 12.42 hodin. BUCH!!! Obrovská rána. Vidím, jak odlétají kusy nábytku a střepy z oken a jsem si jist, že náš plán vyšel.

Oficiálně můžeme začít vyjednávat mír se západními spojenci. Konec války je za dveřmi.

Pravda: Doopravdy se celá situace takhle neodehrála, Hitler bohužel opět přežil. Nebyť člověka, který kufr s náloží nevědomky přemístil přímo před Hitlerův dubový stůl, který ho ochránil před výbuchem, dopadlo by to celé lépe. Hitler z atentátu vyšel pouze s malými zraněními, to samé se ale nedá tvrdit o jeho důstojnících, kteří při nepovedeném atentátu zemřeli místo něj. Puč zvaný Operace Valkýra nevyšel. Hrabě von Stauffenberg byl zatčen a zastřelen popravčí četou.

Pověst o dvou královstvích

Pavel Svatek, 9. B

Na jihu Arábie se kdysi rozléhalo mocné království, jemuž vládl mladý, avšak velice moudrý král Hasan. V jeho zemi jej všichni lidé uctívali a nadobro zanevřeli na víru, neboť on, velký král, představoval střed veškerého náboženství. Ač byla jeho vláda plodná, musím podotknout, že měla daleko k úplnému bezpečí.

Na opačném konci totiž vládl další král. Jednalo se o Omara, řečeného Ukrutného, jenž si dělal zálusk na jižní království. I přesto, že nepocházel z kdovíjak staré dynastie, dokázal během velice krátkého času připravit vojsko, jež by svou silou mohlo konkurovat všem armádám světa. Velice se proto všichni Jižané poděsili, když k nim dolehla zpráva, že se Omar připravuje na boj.

Vida, že neexistuje naděje na úspěch, vydal se Hasan dočista sám do okolních hor, které nesly přívlastek „věčné“. Jeho lid totiž věřil, že v nich sídlí bohové a jiné mocné bytosti.

„Bohové,“ volal Hasan na samém vrcholu pohoří, „jsem král této země a žádám vás, abyste se mi zjevili, ježto jste jediní, kdo mohou zabránit naší zkáze!“

Dlouhý okamžik pouze stál a čekal na jakékoli znamení. Již nevěřil, že jej v těchto končinách někdo vyslyší, když vtom se počala země třást. Kameny padaly, tříštily se o sebe navzájem, ale krále ani jeden úlomek nezasáhl. Ve chvíli, kdy burácení ustalo, se před Hasanem zjevilo odporně a nepopsatelně děsivé stvoření. Tělo hada, ocas žhavý jako oheň a hlava poskládána z lidských těl.

„Co ti leží na tvém opovážlivém srdci, že ses odvážil dojít až ke mně?“ zaznělo z úst oné nestvůry.

„Kdo jsi?“ chtěl nejdříve vědět Hasan, jenž až s pozoruhodnou důstojností zakrýval svůj strach.

„Já?“ otázalo se nelidským hlasem stvoření. „Já jsem Murtazy, bůh bouří. Předem hlásím, že lidem pomáhám pouze ve chvíli, ubezpečí-li mě, že mi odevzdají svůj život!“

Hasan, jakožto oddaný a obětavý král, vyložil Murtazymu celý svůj problém a slíbil mu, že v případě vítězství v bitvě bude jeho duše patřit bohům. A tak došlo k velké bitvě mezi dvěma královstvími. Král ze severu disponující sta tisíci vojáky Hasanovi působil potíže, dokud ho s jeho hrstkou přeživších nezatlačil až k řece. Tam však veškerý nápor skončil. Hasan se totiž z ničeho nic vzňal a jeho bolestivý křik způsobil, že se celý nepřátelský voj rozsypal na rudý prach. Ani Omar nepřežil a naživu zůstali pouze ti, již byli věrni králi, jenž se jedné noci vydal za bohy a odevzdal jim svou duši v zájmu vítězství. Nyní ležel na spálené trávě vtahujíc do sebe poslední doušky vzduchu.

„Mí věrní,“ pronesl pak obležen svými vojáky, „jsem šťasten, kolik lidí přežilo díky mé smlouvě s bohem bouří. Nelituji tedy své smrti, ježto je cenou našeho důležitého vítězství.“ Poté se jeho tělo naposledy zachvělo ve smrtelné křeči, načež se rozplynulo stejně jako Seveřané.

Nicholas Winton

Pavel Svatek, 9. B

Vždy, když si vzpomenu na jméno Nicholas Winton, mám pocit, jako by se svět začal uzdravovat z lidské nechápavosti, bezcitnosti i zbabělosti. Příběh tohoto Brita je totiž podle mne naprosto neobyčejný a především jedinečný. Jeho dobrá a nezaujatá vůle zachránila přes šest set životů, čímž se stal doslova ikonou spravedlnosti a dobročinnosti. Otázka ale zní: „Kde že se v panu Wintonovi vzalo všechno to dobro?“ Vždyť vyrůstal v období prvního světového válečného konfliktu, z kterého pramenila následná poválečná bída, a po krátkém oddychu došlo k propadu akcí na americké burze, což mělo za následek Velkou hospodářskou krizi. Málokdo si tehdy mohl říci, že si žije jako v bavlnce, a u tohoto muže to platilo dvojnásob, neboť coby malý

chlapec nepoznal nic než chudobu.

Už jen vědomí, že se opět schyluje k válce, muselo všemi otrást. Dalo by se tedy spíše očekávat, že lidé budou myslet pouze na svoji záchranu a po těch druhých, kteří potřebují pomoc urgentně, se ani nevzdychne. Přesto se ale v roce 1939 našel člověk, jenž si nemohl jen tak zacpat uši a čekat, až se vše přežene. Nehodlal se stavět slepým, jen aby sám předešel potížím. Tehdy mladý Winton společně s jedním přítelem odjel do Čech, kde chtěl zprvu jen zjistit, jaká je opravdová situace v Evropě, kterou pomalu, ale jistě polykala nestvůra v podobě roztahovačného Německa. Nakonec se ale jal zachraňovat děti z židovských rodin, jimž pak obstaral i paděláním dokladů povolení k odjezdu do Spojeného království. Ti, kteří se dostali pod ochranu tohoto mladíka, skončili v britských rodinách, kde takřka nedotčení přečkali období holocaustu.

Když ale válka oficiálně začala, musel se Winton vrátit do Anglie a zanechat tak velkodušných činů. Jako by ale měl dojem, že neučinil zhola nic, přihlásil se do letectva, kde bránil jako pravý vlastenec svoji rodnou zem.

Nicholas Winton je bezesporu hrdina, a řekl bych dokonce, že je ostuda, jestli o tom někdo pochybuje. Zachránil přesně 669 dětí, což znamená více než pouhý hrdinský čin, a ani Nobelova cena plně neohodnotí jeho zásluhy. Je navíc přímo nádherné, že svoji obětavost a touhu pomáhat lidem přenesl na všechny, které zachránil. Wintonovy děti, jak se přezdívá oněm zachráněným, dodnes pracují v různých nadacích, v politice, píší noviny, někteří dokonce zastávají místa v církvi. Všichni se snaží po vzoru svého zachránce zastávat utlačovaných, chudých či nemocných. Po právu jim tedy patří ono přízvisko, jež je spojuje s panem Wintonem.

Na otázku: „Jak bych se zachoval já?“ nemohu jednoznačně odpovědět. Rád bych následoval Wintonova příkladu, ovšem nejsem si jist, zdali by vyhrála statečnost, nebo na začátku zmiňovaná lidská zbabělost. Dobu, kdy se nacistické Německo v čele s Hitlerem dostávalo na vrchol, přirovnávám k okamžiku, kdy po dráze jede rozjetý vlak a vy se rozhodujete, zdali koleje přejít, či počkat. První možnost je nebezpečnější, protože riskujete, že vás ohromná mašina srazí, ale v případě úspěchu můžete získat čas, o který vám v danou chvíli jde. Ta druhá znamená pravý opak: Ztráta času, ale žádné risk. Nicholas Winton volil první možnost, čímž se postavil nacistům, a tím zachránil spousty životů.

Anička Hofmanová, 6. třída

